

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

NOODONTSNAPPING

N° 2713

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

NOODONTSNAPPING

HOOFDSTUK I.

EEN BRUTALE TREINROOF

In het begin van de maand maart van het jaar 19... stond in de Londense bladen, voorzien van de vetste opschriften, waarover men de beschikking had, een bericht van de volgende inhoud:

Gisteravond is in de buurt van Spalding, Norfolk, een even brutale als raadselachtige treinroof gepleegd.

Een bende spoorwegdieven van minstens dertig koppen, ondernam ter hoogte van de zijweg, die enige mijlen ten noorden van Spalding samenkomt met de hoofdweg, een aanval op de sneltrein, die om 2.05 u. in de namiddag van Waterloo Station vertrekt, om 's nachts om 1 uur in Edinburg aan te komen.

Ditmaal vervoerde de trein ook een

grote hoeveelheid goud, ter waarde van 1.800.000 pond sterling, verpakt in honderddertig kisten en bestemd voor een filiaal van de Bank van Engeland in Edinburg.

Er is geen twijfel mogelijk, of men heeft hier te doen met een goed voorbereid plan, dat lang van tevoren is uitgewerkt, en waarbij, onder andere, waarschijnlijk een beambte van de Bank van Engeland betrokken is, die gespionneerd heeft en de bandieten de nodige inlichtingen heeft verstrekt.

Om het onderzoek van de politie niet te bemoeilijken, zullen wij, op haar verzoek, voorlopig de naam van deze man geheim houden.

De aanval had plaats omstreeks halftien in de avond. Ongeveer tien mannen van de bende moesten al in Londen de trein in zijn gestapt en bijna tien minuten rijden voorbij Spalding hebben zij, na alle wagens te zijn doorgelopen, de tender weten te bereiken en vandaar de machinist neergeschoten, die zwaar gewond werd. Met de beide stokers hadden zij gauw afgerekend, want deze nog jonge mannen waren zo geschrokken, dat zij niet aan tegenstand dachten.

Enkele van de bandieten klommen vervolgens op de locomotief over, terwijl een van hen, ongetwijfeld een vakman, de trein op het gewenste punt tot stilstand bracht, zodanig dat de gepantserde wagon met de kisten goud, net tegenover de zijweg kwam te staan, waar een grote auto al enige minuten wachtte, zonder dat dit echter de achterdocht had gaande gemaakt van de baanwachter, die daar met vrouw en dochter in een klein huisje woont.

Zodra de trein stilstond, kwam het treinpersoneel haastig kijken, wat er aan de hand was, vrezend voor een ongeluk of in de veronderstelling dat de machine gestopt had voor een onveilig sein. Zij werden echter dadelijk ontvangen met revolvershots, waardoor en treinconducteur en drie reizigers ernstig gewond werden. Ook de baanwachter kreeg een kogel in de schouder, toen hij zijn huisje uitliep, niet begrijpende, wat het geschiet te

betekenen had.

Terwijl ongeveer vijftien bandieten de geschrokken reizigers en het treinpersoneel met hun revolvers in bedwang hielden, wisten de overigen de gepantserde wagon met behulp van dynamiet open te krijgen en zo snel zij konden sleepten zij de kisten op de spoorbaan en vandaar naar de wachtende auto, waar er een veertigtal konden geladen worden.

Daar deze veertig kisten al een gewicht vertegenwoordigden van bijna anderhalve ton, moesten de bandieten hiermede genoegen nemen en blijkbaar durfden zij ook niet langer op dezelfde plek te blijven gealarmeerd door het geluid van een snel naderende auto. Zij sneden haastig de telefoon- en telegraafdraden door, waarna tien van hen in de auto kropen en de overigen zich in alle richtingen verspreidden, sommigen in een tweede, kleinere auto, anderen op een motor met zijspan.

Bijna alle bandieten waren onherkenbaar door een zwarte doek voor hun gezicht, waarin twee kleine gaten waren uitgespaard, om er door te kunnen zien.

Nauwelijks was de auto van de bandieten in de duisternis verdwenen in de richting van de kust of er naderde een tweede auto, een grote, blijkbaar snelle wagen.

En hier begint de zaak geheimzinnig te worden. Een van de inzittenden vroeg namelijk aan een der verschrikte reizigers, die in hun verbouwereerdheid de straatweg waren opgelopen, welke richting de auto van de dieven was ingeslagen, waarna de wagen dadelijk doorreed.

Laat in de nacht echter vond men deze auto met een lekke band, naast de weg staan, onbruikbaar gemaakt door het verwijderen van de bougies.

Waar de mannen gebleven waren, die de wagen op die plek, ongeveer tien minuten lopen van Fosdyke verwijsd, hadden achtergelaten, is tot dusverre een raadsel.

Men heeft al een onderzoek ingesteld in Londen en in andere grote steden langs de weg van de hoofdstad naar

Spalding, naar de eigenaar van de auto, die het nummer K.T. 13.907 droeg, maar een dergelijke combinatie was in geen van die steden bekend.

Tot dusverre heeft de eigenaar zich ook nog niet laten zien en van politie-wege is de auto voorlopig naar een garage in Fosdyke gebracht, nadat men de lekke band had gerepareerd. De wagen wordt daar ter beschikking gehouden van de rechthebbende.

Het is echter zo goed als zeker, dat de eigenaar zich in de genoemde havenplaats heeft opgehouden en daar via de radio contact heeft gezocht met de eigenaar van een motorboot, die op dat ogenblik in de Washbaai lag en die blijkbaar voorzien was van een radio-installatie.

Een beschrijving, die de eerste ambtenaar aan het postkantoor gaf van de heer, die het telegram verzond, komt althans overeen met dat, welke de passagiers van de sneltrein gaven van de automobilist, die hun vroeg, in welke richting de auto van de dieven verdwenen was.

Intussen heeft deze aanslag een even onverwacht als tragisch einde gevonden.

Want omstreeks elf uur in de avond werden de bewoners van Fosdyke opgeschrikt door een zware explosie op zee, op ongeveer tien mijlen uit de kust maar die niettemin duidelijk hoorbaar was.

Onmiddellijk stak de boot van de havenpolitie van wal, maar zij voer uren rond alvorens zij enige wrakstukken vond van een grijsge schilderde motorboot, namelijk wat planken en een stuk roef.

Een uur later vond men een afschuwelijk verminkt lijk, dat op de golven dreef en dat dadelijk aan wal werd gebracht.

Wat men van het uiteengeslagen wrak vond, werd naar Fosdyke gebracht en dat werd door de havenmeester dadelijk herkend; het waren de overblijfselen van een grijze motorboot, die al drie dagen aan de jachtsteiger gemeerd had gelegen en waarvan de eigenaar pas diezelfde dag was te-

ruggekeerd, om zijn eigendom te halen.

Het bleek al gauw, dat de eigenaar van deze boot een gefingeerde naam had opgegeven, want bij een onderzoek aan het adres, dat hij had opgegeven, bleek hij daar niet bekend te zijn.

Maar de opvarenden van de politieboot verklaren verder, dat zij, toen zij de plek van de ramp naderden, aan de noordelijke horizon met grote snelheid een grote, blijkbaar uiterst snelle, witte motorboot zagen wegvaren, die duidelijk te zien was in de felle straten van het zoeklicht van de politieboot.

Wat dit alles te betekenen heeft, zal misschien een nader onderzoek aan het licht brengen, maar intussen hebben op zijn minst acht of tien mannen, die het goud stalen, deze daad met de dood moeten bekopen. Twee aangespoelde lijken heeft men herkend als die van twee beruchte Londense boeven, die nog een appeltje met de politie te schillen hadden en die al menige misdaad op hun geweten hadden. Het spreekt vanzelf, dat de regering direkt enige torpedojagers ter beschikking stelde van de direktie van de Bank van Engeland, om de kisten met het goud, dat een waarde van tenminste 400.000 pond sterling vertegenwoordigt, te bewaken.

Het goud ligt namelijk op maar acht vadem diepte, op een zandgrond, dicht bij een van de zandplaten, die men in de Washbaai vindt en de direktie is van plan zo snel mogelijk duikers aan het werk te zetten, om de kisten met het goud aan de oppervlakte te brengen.

De politie is op dit ogenblik ijverig bezig naar de boeven te zoeken, die aan de aanslag hebben deelgenomen en zich, begunstigd door de duisternis, wisten te redden.

Hiermee eindigde het krantenbericht.

Er waren drie mannen op slechts geringe afstand van Fosdyke, die dit bericht niet hoefden te lezen, om

niettemin volkomen op de hoogte te zijn van wat er gebeurd was, en dat waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn even verknochte helper, de chauffeur James Henderson.

De reden was heel eenvoudig: zij waren zelf betrokken geweest bij het hele avontuur, waarvan Raffles al van tevoren had geweten, nog vóór het ten uitvoer was gebracht.

Inderdaad, John Raffles had geweten, wat de boeven van plan waren en hij zou de aanslag zeker hebben weten te verijdelen, of liever, in zijn eigen voordeel hebben doen verkeren, als een kleine onvoorzichtigheid van zijn kant hem niet tijdelijk in de macht had gebracht van de boeven. Hij had het er nauwelijks levend afgebracht en zich kunnen redden, toen de schurken al dachten zich voorgoed van hun onverbiddelijke vijand te hebben bevrijd.

En ofschoon zijn kansen slecht stonden, ofschoon de trein naar Edinburg met het goud al vertrokken was, had hij de wedstrijd met de trein toch aanvaard en daarbij gebruik gemaakt van een van zijn snelste auto's, waarvan hij de nummerplaat had veranderd.

Maar panne onderweg, een gesprongen band, een tot op de laatste druppel lege benzinetank, hadden zijn kansen nog doen vermindern, en toen hij en Henderson eindelijk in Fosdyke aankwamen, lopend, daar zij de auto naast de weg hadden moeten achterlaten, toen was de motorboot van de schurken, die een groot gedeelte van het goud hadden weten te stelen, al in zee gestoken.

Maar Charles Brand was op zijn post geweest.

Alleen aan boord van de grote witte motorboot, die hij kon besturen van zijn plaats achter het stuurrad af, had hij de boot van de rovers gevolgd en nu en dan had hij 'n telegram verzonden naar het telegraafkantoor van Fosdyke, waar

Raffles ze vond, zodra hij zich op het kantoor vervoegd had.

Wie de eigenaar van de witte boot geweest was, dat wist de politie niet, en wij hebben gezien, dat het haar evenmin bekend was, wie de bezitter van de auto met de gesprongen band langs de weg was.

Maar er was nog meer wat zij niet wist; zij was, bijvoorbeeld, niet op de hoogte van het feit, dat omstreeks middernacht een kleine, eigenaardig gevormde duikboot een kleine inham verliet, op ongeveer tien minuten van Fosdyke, met aan boord slechts twee mannen: John Raffles en de chauffeur James Henderson. Raffles was op een afstand van maar een paar meters getuige geweest van de ontploffing aan boord van de grijze motorboot, die waarschijnlijk veroorzaakt was, doordat een kist met dynamiet ontploft was en ofschoon hij nog pogingen had gedaan te hulp te komen, om de overlevenden te redden, het had niet meer mogen baten: allen waren al in de golven verdwenen.

Maar nu nam het vraagstuk voor Raffles ook direkt een ander aspect aan.

Hij had veel belang gesteld in de treinroof, omdat het hem lang niet slecht zou zijn uitgekomen, de bandieten op de een of andere manier een deel van hun buit, en zo mogelijk alles, weer af te nemen.

En nu lag hier, op maar acht vadem diepte, een reusachtig fortuin in goud.

Raffles was van oordeel, dat hij echt niet werkeloos hoefde toe te zien, hoe de regering zou proberen, dit goud weer aan de oppervlakte te brengen.

Hij gaf dus direkt, het was toen al bij half een in de nacht, enige lichtseinen aan Charles Brand, die zich met zijn motorboot op een afstand van ongeveer een halve mijl bevond en dadelijk wendde Brand de steven en voer naar de duikboot, 't wonderlijke vaartuig, ontsproten aan het geniale brein van de stout-

moedige avonturier.

Ongeveer tien minuten later lagen de boten langsij.

— Wat is er toch gebeurd? vroeg Brand, zodra hij zich verstaanbaar kon maken.

— Een explosie, Charles, antwoordde Raffles lakoniek. Er is geen spoor meer van de grijze boot terug te vinden; zij is met man en muis vergaan.

— En het goud?

— Wel, voor zover ik mij kan herinneren, drijft goud niet en het is naar de bodem van de zee verhuisd.

— Vierhonderdduizend pond sterling aan goud en dat maar een acht of tiental vadem onder onze voeten, riep Brand uit. Wat zonde! Dat wij dat nu in de steek moeten laten!

— Daar denk ik geen sekonde aan, Charles, antwoordde Raffles kalm. Integendeel, ik ben wel degelijk van plan een paar van die kisten als souvenir mee te nemen. De Bank van Engeland heeft goud genoeg en zij kan er mij wel wat afafstaan, zonder dat ik er haar voor schadeloos stel; ik kan het juist op dit ogenblik heel goed gebruiken voor mijn hospitaal in Manchester, waar er grote behoefte aan is en waar men er toch niet aan schijnt te denken, de handen uit de mouw te steken.

— Jij hebt makkelijk praten, riep Charles uit. Hoe denk je er aan te komen?

— O, er zijn manieren genoeg.

— En denk je, dat men je maar rustig zal laten werken? Je kunt toch wel begrijpen, dat de Bank van Engeland, zodra de telegraaf haar op de hoogte heeft gesteld, aan de regering zal vragen een paar oorlogsschepen tot haar beschikking te stellen om te proberen de kisten weer naar de oppervlakte van de zee te brengen. Ik ontken de waarde van de Dolfijn, je prachtige duikboot, niet, maar je zult toch zelf wel inzien, dat zij weinig kan uitrichten

tegen torpedojagers.

— Toch wel, Charles, zij kan zich onzichtbaar maken, want daar heeft men niets aan, tenminste, wanneer zij niet zijn ingericht als die van mij.

— Maar de duikers, schakel je die ook uit? Die zullen je dan toch wel kunnen zien?

— Natuurlijk. Maar geloof jij zelf echt, dat een duiker, dat tien duikers iets kunnen uitrichten tegen mijn Dolfijn?

— Zij zelf niet, maar zij kunnen, eenmaal weer boven, de plek aangeven, waar je ligt en dan zullen een paar goed gerichte dieptebommen een paar gaten in de huid van je duikboot maken, en ik geloof niet, dat ze daar beter van zal worden, evenmin als wij trouwens.

Raffles haalde echter de schouders op en hij liet zijn blikken liekozend glijden over de donkergrijze, van het zeewater glimmende huid van zijn duikboot, waarvan het dek op dit ogenblik nauwelijks een decimeter boven de golven uitstak.

— Ik zal doodgewoon niet op dezelfde plek blijven, dat is alles, zei hij toen. Je kunt niet zoveel tegenwerpen maken, Charles, of ik zal er wel steeds een antwoord op geven. Kortom, ik blijf hier en ik zal eens gaan kijken, hoe het met de ligging van die kisten staat. Blijf hier in de buurt zodat wij elkaar niet kwijtraken.

— Ik hoop dat je niet te lang onder water blijft, Edward, het is belist niet uitgesloten, dat de explosie in Fosdyke gehoord is, ja, dat is zelfs heel waarschijnlijk en in dat geval zullen er wel gauw boten van de havenpolitie komen opdagen, dat kun je je wel voorstellen. Maar, wat drommel, wij hebben al te lang gewacht. Daar komt er waarachtig al een aan.

Raffles wendde zich om, keek in nachtkijker voor het oog en zei toen:

— Je hebt gelijk, het is een grote motorboot van de politie. Maak dat je weg komt, vaar dadelijk naar Bos-

ton, neem je intrek in het King Charles Hotel aan de haven onder je gebruikelijke naam en wacht daar mijn berichten af. Wij kunnen met onze nieuwe, in het oog lopende motorboot toch niets uitrichten en wij doen wel zo goed haar voorlopg maar op te bergen. Haast je, want ofschoon de « Sperwer » hard genoeg loopt, ik zou er geen eed op durven doen, dat die drommelse politiebotten niet nog harder gaan, want zij zijn er speciaal op gebouwd. Maak dus maar dat je wegkomt.

— En jij?

— Ik loop niet de minste risico, ik laat mij gewoon zakken.

De beide mannen zwaaiden elkaar toe, Brand stootte met de bootshaak zijn motorboot af, haalde een kleine hefboom over en direkt stootte het ranke vaartuig over de golven en verdween in noordelijke richting.

Raffles echter daalde naar het inwendige van de duikboot af langs de smalle stalen ladder en sloot het kleine luik met enkele handgrepen.

In de helverlichte machinekamer stond Henderson, een reusachtig gebouwd man, achter het kleine rad, waarmee men de boot kon besturen.

Onder het bereik van zijn rechterhand bevonden zich enige kleine, glanzende hefbomen, die door ze over te halen, de ballasttanks lieten

vollopen bij het duiken en het water later weer uitpersten, of de stabiliseringsvlakken in een zekere hellingshoek stelden.

De duikboot was zo klein, dat Henderson er net in kon lopen, tenminste in het middenste gedeelte, zonder zijn hoofd tegen de stalen zoldering te stoten.

Er was echter plaats voor een achttal opvarenden, maar dan moest minstens de helft zich uittrekken op de kleine kribben, die tegen de zijwanden van de boot waren aangebracht, om de anderen niet in de weg te lopen.

Maar juist door haar formaat kon de Dolfijn zich gemakkelijk verborgen houden en zij dook wonderlijk snel; in slechts een paar sekonden kon zij volkomen verdwijnen.

Zodra Raffles het luik gesloten had, zei hij op zachte toon tot Henderson:

— Duiken, James! Laat de boot maar zakken tot op de bodem, er staat hier nauwelijks vijf vadem en water.

Direkt haalde Henderson een hefboom over, een zacht borrelend geluid klonk en daar de boot helemaal geen vaart had, zonk zij bijna rechtstandig naar de bodem van de golf, waarop zij zich zachtjes, als een levend wezen, neervleide.

HOOFDSTUK II.

ONDER DE GOLVEN

De duikboot lag nu onbeweeglijk stil en boven het dek stond een waterlaag van ongeveer 8 meter.

Raffles was voor een kijkglas gaan staan van een heel helder soort kristal gemaakt, dat voor in de boot zat, aan het einde van een kleine smalle eetzaal, die ook dienst deed als logies.

De lens was zo geplaatst, dat men daardoor duidelijk kon zien wat er in het water gebeurde.

Dergelijke kijkglazen bevonden zich in de achterstevan en in de beide zijwanden van de duikboot.

Op het ogenblik dat Raffles voor het kijkglas ging staan, gleed er net een donkere schaduw boven de duikboot: dat moest de politieboot zijn.

Het volgende ogenblik verlichtte een heldere straal, blijkbaar afkomstig van een zoeklicht, de zee tot op verre afstand, en toen Raffles nauwkeurig toekeek, zag hij, heel in de verte, niet groter lijkend dan een stip, de witte motorboot, die pas enige dagen geleden was opgeleverd, in allerijl wegvaren, om enkele ogenblikken later totaal uit het gezicht te verdwijnen.

Nu begon de schitterende lichtstraal als het ware de zee af te zoeken en Raffles begreep, dat de politieboot rondvoer in de hoop, nog iets uit de scheepsromp te kunnen redden.

Een uur later doofde het zoeklicht plotseling uit, en op geen tien meter afstand van de duikboot daalde een donker, zwaar voorwerp langzaam naar beneden; het was een

scheepsanker.

Waarschijnlijk had de politieboot het bevel gekregen op dezelfde plek te blijven, waar de motorboot met de kisten goud gezonken was, totdat er hulp zou zijn komen opdagen.

Het volgende ogenblik liep de ankerketting strak en de zwarte schaduw hing nu weer vlak boven de duikboot.

Het was een hele heldere nacht en op zee moest men tamelijk ver kunnen zien, want de maan stond vol aan de heldere hemel.

Raffles keek op zijn horloge en liep toen naar de machinekamer, waar Henderson nog altijd bij zijn stuurrad stond.

Raffles keek hem even glimlachend aan en vroeg toen:

— Ben je bang, dat de duikboot zal weglopen, James?

— Dat niet mylord, maar u hadt mij geen bevel gegeven mijn post te verlaten.

— Dat is waar, dat had ik vergeten, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof dat je daar zou blijven staan tot de jongste dag, wanneer ik niet zei, dat je kon weggaan. Welnu dan, James, je kunt het rad nu wel met rust laten en eens in de kombuis gaan kijken, of daar iets eetbaars is. Wij zullen wat eten en dan gaan slapen, want ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat wij op dit ogenblik hier zouden kunnen uitvoeren. Wij zijn zeker niet meer dan dertig of veertig meter verwijderd van de plek, waar de kisten liggen en ik zou die

plek zeker ook wel ontdekken, wanneer ik alleen maar mijn eigen schijnwerper in werking stelde. Dat durf ik echter niet doen, want het felle licht zou zeker aan boord van de politieboot ontdekt worden en dat zou voor ons wel eens minder aangename gevolgen kunnen hebben. Wij zullen wachten tot het dag is, James, voor wij iets ondernemen. En aangezien dit nog minstens zes of zeven uur duurt, kunnen wij die tijd het best gebruiken door wat rust te nemen. De duikboot ligt hier volkomen veilig op het zand, in het water valt op deze diepte niet de minste beweging waar te nemen en grote schepen, waarvan de kiel ons in de grond zou kunnen drukken, komen hier gelukkig niet; wij zijn hier net in de buurt van een van de talrijke zandplaten, waarvan het in deze golf wemelt en die heel gevaarlijk zijn voor degenen, die hier de weg niet weten. Het lijkt mij zelfs waarschijnlijk, dat de kist met dynamiet aan boord van de andere boot, ontploft is tengevolge van een plotselinge schok, toen de boot, die zeer snel liep, op zo 'n zandplaat vastliep.

Henderson ging nu naar een klein vertrek, eigenlijk wel wat te klein voor een man van zijn omvang, en haalde uit de provisiekast het nodige te voorschijn, om een eenvoudige maaltijd klaar te maken.

Toen de beide mannen gegeten hadden, gingen zij naar bed. Raffles in de voorkajuit, nadat hij een van de rustbanken had neergeklapt, die anders in de zijwand van de boot verborgen waren en Henderson in een soort smalle bedstee, aan een kant van de machinekamer.

En beiden waren zo vermoeid door de gebeurtenissen van die dag, dat zij ondanks de wonderlijke situatie, binnen vijf minuten rustig sliepen.

Raffles kende zijn boot, hij had vertrouwen in haar, hij wist dat zij volkomen waterdicht was en een veel grotere druk had kunnen weerstaan dan op dit ogenblik en hij voelde

zich tussen haar stalen wanden even veilig als in zijn bed in zijn huis in Londen.

Het was omstreeks zeven uur in de ochtend, toen Raffles zich zacht op de schouder voelde kloppen.

Hij richtte zich op zijn ellebogen op, wreef zich even de ogen uit en zag Henderson al gekleed voor zijn smal bed staan.

— Wat is er te doen, James? vroeg hij, nog een beetje slaapdronken.

— Niets anders, mylord, dan dat het zeven uur is en dat het ontbijt klaar staat.

Henderson had dit zo kalm gezegd, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was de tafel te dekken en het ontbijt klaar te zetten op de bodem van de zee.

Raffles was in een ogenblik zijn krib uit, kleepte zich snel uit en nam een heerlijk verfrissend bad in een soort uitholling van de bodem, waarover een planken vloertje lag en dat men binnen enkele minuten kon laten vollopen met zeewater.

Hierop kleepte hij zich weer aan, maakte wat gymnastische oefeningen en ging aan de smalle tafel zitten, die het middelste gedeelte van de kajuit innam.

Voor het gebrek aan frisse lucht hoefden de beide mannen vooreerst niet bang te zijn, want voor zij naar bed gingen, had Raffles het zuurstofapparaat in werking gesteld, dat de lucht in de boot nog geruime tijd geschikt zou doen blijven om te worden ingeademd.

Raffles nam zich echter voor, zodra de omstandigheden het toelieten, naar de oppervlakte te stijgen en het luik een tijdje te openen, om de frisse zeelucht gelegenheid te geven de duikboot tot in haar uiterste hoekjes te vullen en er de bedorven, verbruikte lucht uit te verwijderen.

Toen Raffles zijn ontbijt halwege beëindigd had, riep hij Henderson bij zich, die in de machinekamer bezig was alle onderdelen blinkend op te poetsen en zei:

— Ik maak je mijn compliment over het ontbijt, James, het is voortreffelijk.

De reus bloosde als een jong meisje bij deze lof en zei:

— Ik ben blij, dat het mylord zo goed smaakt.

— Heb je zelf al geëten, James?

— Om u te dienen, mylord.

— Dus gaan wij nu direkt naar boven om wat frisse lucht te scheppen, op veilige afstand natuurlijk. Heb je de omgeving al eens opgenomen?

— Ja mylord.

— En iets bijzonders gezien?

— Ik kan niet beoordelen of het iets bijzonders is, mylord, maar er liggen drie torpedojagers boven ons hoofd.

— Alle duivels! riep Raffles verschrikt uit. Dat is ongetwijfeld iets bijzonders, James. Zij zijn er vroeg bij, dat moet ik zeggen. Wat doen zij?

— Toen ik door het kijkglas keek, lagen zij nog voor anker, mylord, maar zij hebben net de ankers gelicht en varen nu zo'n beetje rond, alsof zij wat beweging willen nemen.

— En het andere, heb je soms al iets van de kisten met goud kunnen ontdekken?

— Ik geloof wel, dat ik zoiets gezien heb, mylord. Aan bakboord van onze duikboot is een tamelijk diepe kuil in de bodem, met een flauwe glooiing en op de tegenovergestelde helling van die kuil meen ik witte voorwerpen te hebben gezien, die wel de kisten met het goud kunnen zijn. De zon stond echter nog te laag boven de horizon, dan dat zij de golven tot op grote diepte had kunnen verlichten. Ik denk, dat het straks wel beter zal gaan.

— Maak je nu dan gereed om te stijgen, James.

— Ik zal ervoor zorgen, mylord.

Raffles was juist klaar met zijn ontbijt, toen een eigenaardig klotzend geluid tegen de boeg van de boot hem waarschuwde, dat zij de oppervlakte bereikt had.

Hij stapte de machinekamer binnen, keek naar de manometer en daarna naar het peilglas, die hem aantoonde, dat hij zich niet bedrogen had.

Hij beklom enige treden van de kleine stalen ladder, maakte snel het ronde luik los en ademde met diepe teugen de heerlijke, versterkende zeelucht in.

De zon straalde in verblindende glans en enige meeuwen, op voedsel uit, vlogen luid krijsend in grote cirkels om de duikboot heen, die zij wel voor een monsterachtig grote vis moesten houden.

Na enige ogenblikken van dit schouwspel te hebben genoten, ging Raffles naar de kajuit om zijn kijker te gaan halen.

Met dit instrument gewapend, klom hij de ladder halverwege weer op, totdat hij met het hoofd alleen boven het dek uitkwam, bracht de kijker voor de ogen en zocht de horizon af in de richting van de kust.

Henderson had zich niet vergist, op ongeveer twee zeemijlen afstand voeren langzaam drie torpedojagers heen en weer.

De politieboot had juist koers gezet naar de kust, misschien om nog meer hulp te halen, ofwel, omdat zij nu niet meer nodig was.

Raffles liet de kijker zakken en bromde voor zich heen:

— Dat ziet er minder aanlokkelijk uit. Drie torpedojagers is eigenlijk wel wat veel. Maar toch geef ik de partij niet gewonnen, alvorens ik alle mogelijkheden heb geprobeerd.

De duikboot voer op dat ogenblik met geringe snelheid in noordelijke richting en verwijderde zich dus hoe langer hoe meer van de kust.

Raffles had zich languit op het dek uitgestrekt naast het luik, opdat hij zo min mogelijk in het oog zou vallen en ook om aan de frisse lucht gelegenheid te geven de bedorven atmosfeer daarbinnen te zuiveren.

Van tijd tot tijd bracht hij zijn kijker opnieuw aan het oog en toen

er een half uur verstreken was, zag hij, dat een van de torpedojagers blijkbaar weer voor anker was gegaan, terwijl de beide andere in grote kringen in elkaars zog bleven rondvaren.

Hij ging weer naar beneden, sloot het luik en beval:

— Duiken en terug, James. Niet te snel, wij gaan eens poolshoogte nemen.

Henderson liet de boot keren en toen zij genoeg vaart had, liet hij het water in de ballasttank binnenstromen en binnen enkele sekonden verdween de boot weer onder de oppervlakte.

Raffles was voor het oculair van de periscoop gaan staan, die hij maar een halve voet boven water liet uitsteken en kon zodoende heel duidelijk zien, wat er aan boord van de torpedojagers gebeurde.

Maar op enige kabellengten afstand was hij wel verplicht het instrument helemaal binnen boord te halen, want bij de heldere lucht zou men aan boord van de torpedojager de periscoop wel eens kunnen opmerken.

Henderson had de vaart nog wat moeten verminderen, want men was het gebied van de zandplaten weer genaderd, die nu leken op een waar heuvellandschap, vrij diepe ravijnen, bergplateau's en dan weer ondiepe dalen, die zich in grillige bochten tot dicht bij de kust uitstrekten.

De boot voer dwars door grote scholen vissen, die als zilver glinsterden in de stralen van de zon.

Raffles was weer voor het voorste kijkglas gaan staan en gaf nu, door middel van een kleine telefoonlijn, zijn bevelen aan Henderson, die zijn plaats aan het kleine stuurwiel niet verlaten had.

— Iets meer naar stuurboord, James, nog wat, zo is het voldoende, matig de vaart nog een beetje.

Langzaam gleed de boot verder, nu eens iets stijgende, om niet tegen een verheffing van de bodem aan te botsen, dan weer dalende,

soms ook een grote omweg makende, om niet verplicht te zijn het dek boven water te vertonen, want het was laag water en sommige zandplaten zouden zelfs over een uur totaal droog komen te liggen.

De reus begreep heel goed het gevaar, dat er uit kon voortvloeien, als men zich boven een van die plateau's waagde, die bijna een uur lopen lang zijn en die alleen bij vloed door een paar meter worden bedekt.

Het zou even vernederend als gevaarlijk voor de opvarenden zijn, wanneer zij tot de ontdekking moesten komen, dat zij midden op zo'n plateau als een vis op het droge lagen.

Maar plotseling klonk de stem van Raffles:

— Stop, James. En laat de boot weer tot op de bodem zakken.

Henderson gehoorzaamde onmiddellijk, want er was iets in de stem van Raffles, dat hem zei, dat er iets ongewoons aan de hand was.

Nog geen volle minuut later lag de boot weer onbeweeglijk stil.

Henderson wierp een blik door het kijkglas en slaakte een lichte kreet van verbazing en ook van schrik.

De boot was gedaald in de onmiddellijke nabijheid van een tiental vierkante voorwerpen, die Henderson aan hun vorm dadelijk herkende; het waren de withouten kisten van de Bank van Engeland, waarin deze haar goud pleegt te verzenden, de kanten versterkt met dwarsplanken en met hengeels van dik touw aan de zijwanden.

Maar niet alleen deze kisten trokken zijn aandacht.

Dat was een gedaante, die, op ongeveer dertig meter van de boot verwijderd, zich langzaam heen en weer bewoog over de bodem van de zee en die een helder licht scheen uit te stralen.

Het was een duiker, daar was geen twijfel mogelijk.

De man had een elektrische lan-

taarn op de borst bevestigd en telkens als hij zich iets omdraaide, zodat het licht niet in de ogen van de beide waarnemers viel, konden dezen duidelijk zijn bewegingen volgen.

Hij droeg het gewone duikerpak, een grote koperen helm met een rond kijkglas, een zware leren gordel, waaraan een bijl bevestigd was, 'n duikerspak van rubber, met linnen overtrokken en loden zolen van verscheidene decimeters dikte, die hem in een rechtstandige positie moesten houden.

Onder de oksels was het koord bevestigd, waaraan hij weer naar boven zou worden getrokken en achter in de helm mondde de buis uit van het luchtverversingstoestel, terwijl een derde draad de elektrische lamp voedde.

De duiker scheen de kisten met het goud nog niet gezien te hebben, wat niet verwonderlijk was, want tussen deze en de zoekende man lag een lage heuvel, waar hij eerst over zou moeten, alvorens hij de kisten zou kunnen zien liggen.

Hij moest echter weten, dat hij in de buurt was, want hij stond juist gebogen over een stuk van de voorsteven van de grijze motorboot en onderzocht dit met behulp van zijn elektrische lantaarn.

Een ogenblik later was het duidelijk genoeg te merken, dat de duiker de duikboot van Raffles al in het oog moest hebben gekregen.

Misschien dacht hij wel, dat het een wrak was, misschien herkende hij het donkergrijze voorwerp niet direkt.

Hoe het zij, hij kwam nu langzaam dichterbij, voorzichtig voortschuiwend op zijn loden zolen.

Henderson wierp Raffles een vragende blik toe.

— Zou hij ons gezien hebben, mylord? vroeg hij toen.

— Daar ben ik wel bang voor, James. Om te stijgen is het nu te laat, het is misschien het verstandigst, rustig te blijven waar wij zijn; die

man kan ons in ieder geval niets doen... Hij heeft weliswaar een bijl bij zich, maar hij zal het wel laten, daarmee de stalen huid van onze boot aan te vallen, hij zou het ding gewoon bot slaan of breken.

— Maar hij zal ons kunnen zien door de kijkglazen, mylord. Die lantaarn, die hij draagt, is drommels sterk.

— Je hebt gelijk, James, het is misschien beter ze te sluiten met de gordijntjes.

Dit werd gedaan en Raffles keek nu door een spleet van een van de gordijntjes naar de duiker, die langzaam en met moeite naderbij kwam.

Maar terwijl hij dit deed moest hij de heuvel beklimmen en nu scheen hij de kisten in de gaten te krijgen.

Direkt concentreerde hij zijn aandacht hierop en voor het ogenblik scheen hij de duikboot geen blik meer waardig te keuren.

Hij richtte zijn schreden naar de plek, waar de kisten al half in het zand waren weggezakt en binnen enkele minuten had hij ze bereikt.

Hij scheen een ogenblik in tweestrijd te staan en toen zag Raffles hem een ruk geven aan het ophaaltouw.

Het volgende ogenblik steeg hij langzaam naar de oppervlakte van het water en het was een vreemd gezicht, die menselijke gedaante, die zo 'n fel licht uitstraalde, te zien opstijgen.

Nauwelijks was hij uit het oog verdwenen of Raffles zei:

— Ik geloof dat wij net bijtijds zijn teruggekeerd, James. Men zou zo waar in staat zijn de kisten voor onze neus weg te halen en dat kan toch onze bedoeling niet zijn. Dat kunnen wij niet zomaar rustig toelaten. Er zal minstens een half uur voorbij gaan, voor de duiker weer in staat is te duiken en dat is, geloof ik, ruimschoots voldoende, om te proberen, althans een paar van die kisten buit te maken.

Henderson knikte, als bewijze, dat

hij er juist zo over dacht.

Het zou zeker zonde zijn die kisten met hun kostbare inhoud, door de Engelse oorlogsschepen te laten weghalen en daarbij rustig toe te

kijken.

Dadelijk werden de nodige maatregelen genomen, om zich van een paar van de kisten meester te maken.

HOOFDSTUK III.

HET GEVECHT OM HET GOUD

Raffles was haastig weer naar de voorste kajuit gegaan, de smalle kajuit, die op haar breedste gedeelte ongeveer twee meter mat en ongeveer vier meter lang was.

Daar was, in de voorsteven, een eigenaardige installatie, zoals men ze ook vindt in de duikboten van de verschillende oorlogsvloten, maar daar zijn zij bestemd om doorgang te verlenen aan de verschrikkelijke vernielingswerktuigen, die men torpedo's noemt.

De inrichting bestaat in hoofdzaak uit een stalen buis, aan de buitenkant en aan de binnenkant voorzien van een hermetisch sluitend deksel.

Wanneer de bemanning een torpedo wil afschieten, wordt eerst de ronde deur van de buis geopend aan de binnenkant van de boot, vervolgens wordt de torpedo met behulp van stalen takels of van een rolwagen, die over rails loopt, in de lanceerbuis geschoven, het eerste, net genoemde deksel wordt weer gesloten, en daarop wordt de tweede afsluiting geopend, door middel van een stelsel van hefboomen, waardoor het zeewater gelegenheid vindt, in de lanceerbuis binnen te dringen.

Feitelijk ligt dus nu de torpedo in het water en de bemanning heeft verder niets te doen dan het projectiel door middel van een afvuurmechanisme af te vuren.

En nauwelijks is dit gebeurd of de buitenste deur sluit zich weer automatisch.

Een dergelijke installatie nu bevond zich in de duikboot, die Raffles zelf gebouwd had, maar hier nam het menselijk lichaam de plaats in van het vernietigingswerktuig.

Raffles begon zich zo snel mogelijk te ontdoen van zijn bovenkleren, opende een vak in de zijwand en nam daaruit een volledig duikerspak, dat echter slechts weinig overeenkomst had met de pakken, die de duikers gewoonlijk plegen aan te trekken, wanneer zij te water moeten.

Het bestond uit een nauwsluitend pak uit één stuk en was gemaakt uit rubber en nylon.

Het was niet alleen uiterst sterk, maar ook volkomen ondoordringbaar voor water.

Aan de zolen waren een paar loden platen bevestigd, een paar duimen dik, en van boven eindigde het pak in een koperen ring met schroef-

draad, die om de hals paste en waarop de eigenaardig gevormde helm kon worden vastgeschroefd.

Ook deze helm was helemaal van koper en boven bevond zich een reservoir, waar dampkringslucht onder hoge drukking was samengeperst en die met een nauwe buis uitkwam ter hoogte van de mond.

De gebruikte lucht kon worden afgevoerd door een tweede buis, uitkomende in een kleine cylinder, die met riemen op de rug was bevestigd.

Nadat Raffles het pak en met behulp van Henderson ook de helm had aangedaan, gespte hij een brede leren riem om zijn middel, wassende zich met een kleine, vlijmscherpe bijl en greep een touw met aan het einde een stevige haak.

Daar het hem nu onmogelijk was zich verstaanbaar te maken, beduidde hij Henderson met tekens, dat deze de eerste deur van de kleine schutsluis moest openen.

Henderson liep op een kleine deur toe, die er juist uitzag als de afsluitdeuren van een stoomketel, draaide de bouten los en kon nu de deur openen.

Raffles beduidde Henderson met gebaren, dat hij voor een van de kijkglazen moest gaan staan en kroop daarna in de nauwe buis, die voor een man als Henderson nauwelijks ruimte zou hebben geboden.

Raffles kon er net languit in liggen en de bovenkant van zijn hoofd raakte het tweede deksel, toen Henderson het eerste al sloot.

Raffles zelf begon nu het tweede deksel los te maken, maar heel voorzichtig, zodat het zeewater niet plotseling naar binnen kon dringen, maar slechts in een betrekkelijk dunne straal, zodat er geen gevaar zou bestaan, dat de plotselinge druk van het water hem nadeel zou kunnen berokkenen.

Zodra de buis nu vol water was gelopen, opende Raffles de deur helemaal, zodat hij zich op zijn buik vooruit kon schuiven en uit de buis krulpen, die zich nauwelijks een hal-

ve meter boven de zeebodem bevond. Raffles richtte zich op en keek om zich heen.

De zon stond nu zeker hoog aan de hemel, want zij verlichtte het water tot op grote diepte.

Raffles kon dan ook duidelijk tot op vele meters afstand voor zich uit zien.

Het was dan ook echt niet nodig geweest, zijn elektrische lantaarn mee te nemen, wegens de betrekkelijk geringe diepte, niet meer dan acht meter, waarop hij zich nu voortbewoog.

Toen hij omhoog keek, zag hij vier grote slagschaduwen, die van schepen afkomstig moesten zijn.

— Kom, zij schijnen hulp te hebben gehaald, bromde Raffles voor zich heen. Nu, het zal zaak zijn, dat wij ons een beetje haasten.

Hij stapte zo snel hij kon door, in de richting van de kisten, waarvan de gele kleur duidelijk afstak tegen het heldergroene water.

Tientallen vissen, tonijnen en honderden haringen vluchtten verschrikt voor hem uit, geschrokken door deze plotselinge verschijning in hun domein.

Het touw achter zich aanslepend, liep Raffles voort over het fijne witte zand, waaruit hier de bodem van de golf bestond.

Na ongeveer tien minuten, het lopen onder water is lang niet gemakkelijk, had hij de kisten bereikt.

Hij aarzelde niet, maar bond dadelijk zijn touw aan de hengsels van een tweetal kisten en aanvaardde onmiddellijk de terugtocht.

Het was hoog tijd, want toen Raffles de blik nogmaals omhoog wierp, zag hij, dat de duiker van net, of misschien wel een ander, weer langzaam naar de bodem van de zee kwam afdalen.

Hij hoefde er niet aan te twijfelen, de man zou hem direkt moeten zien.

Hij zou echter in de eerste minuten nog geen waarschuwingssignalen kunnen geven, daar hij zelf nu hing

aan het touw, waaraan men hem naar beneden liet en daar dus niet aan kon trekken.

Dat zou hij pas kunnen doen, wanneer hij met zijn voeten op de bodem stond en het touw slap hing.

Raffles begreep intussen, dat hij zich zou moeten haasten, want wanneer de duiker, die daarginds daalde, de kisten bereikte vóór hij zich weer binnen de duikboot bevond, dan zou hij de met zoveel moeite verworven buit weer moeten prijs geven.

Of liever, de duiker zou hem die moeite wel besparen, want hij zou zich natuurlijk haasten, het touw weer los te maken, waaraan de stoutmoedige rover twee van de kisten had bevestigd, en vervolgens het waarschuwingsslein geven; de gevolgen daarvan zouden voor Raffles wel eens noodlottig kunnen worden.

Binnen enkele minuten had Raffles de afstand afgelegd, die hem van de duikboot scheidde. Hij maakte het andere uiteinde van het touw stevig vast aan een van de stalen ringen, die op de buitenhuid van de boot waren vastgeklonken en die dienden om er de duikboot aan te kunnen meren, kroop daarna zo snel hij kon met de benen vooruit weer in de kleine schutsluis.

Enige ogenblikken later gleed Raffles uit de buis naar binnen.

Nauwelijks had Henderson Raffles de helm afgezet, of de stoutmoedige avonturier riep uit:

— Vluc op je post, James. Ik heb twee kisten aan de haak geslagen, de duiker daalt weer en wij moeten zorgen, dat wij uit de voeten komen. Blijf ongeveer een meter onder de oppervlakte en vaar niet te snel, anders zouden wij die twee aardige kistjes misschien kwijt raken.

— Waarheen moet ik koers zetten, mylord?

— Begin maar met de baai over te steken, in de richting van Boston, en houdt aan op een stille plek van de kust, waar wij gelegenheid hebben, de kisten aan boord te nemen.

Terwijl Raffles het duikerpak weer uitdeed, ging hij voor een van de kijkglazen staan en zag, hoe de duiker bijna de bodem bereikt had, en, blijkbaar verbaasd, enige ogenblikken op dezelfde plek roerloos bleef stilstaan.

Zou hij de diefstal al ontdekt hebben? Of werd zijn aandacht meer speciaal getrokken door het vreemde voorwerp, dat hij net had gezien, en dat daar nu nog altijd onbeweeglijk op dezelfde plek lag.

Zonder zich te bekommeren om de kisten, richtte hij langzaam zijn schreden naar de duikboot, blijkbaar niet wetend wat te doen.

Maar Henderson had de hefboom al overgehaald, waardoor het water uit de ballasttank geperst werd en langzaam begon de boot te stijgen.

Een ogenblik later zweefde zij vrij in het water en de schroef begon te draaien.

Nu kon bij de duiker echt geen twijfel meer bestaan wat betreft de aard van het voorwerp, dat hem zo had geïntrigeerd en Raffles, die voor het kijkglas was blijven staan, zag hoe de man snel enige rukken gaf aan het touw, waaraan men hem naar beneden had gelaten.

Dadelijk begon men daarboven het touw weer in te palmen, als reactie op het waarschuwingsslein, dat de duiker gegeven had.

Deze steeg naar de oppervlakte, en enige minuten later zou hij zeker aan de bemanning van de torpedojagers hebben verteld, wat hij daar beneden had gezien.

Raffles had zich naar Henderson gewend en zei:

— Vooruit, James! Wij moeten maken dat wij weggomen.

De reus hield zijn blik strak op het peilglas gevestigd, en Raffles meende een uitdrukking van verbazing en schrik op zijn gelaat te lezen.

— Wat is er, James? vroeg hij, terwijl hij enige passen nader kwam.

— Ik weet het nog niet, mylord, maar ik zou zeggen, ik geloof dat de

pomp niet normaal werkt.

— Hoe zo? Wordt het water dan niet uit de tank geperst?

— Lang niet zo snel als normaal, mylord.

Zonder antwoord te geven, rende Raffles naar een ander gedeelte van de machinekamer, na een draagbare elektrische lamp, door ijzeren mazen beschermd, van de wand te hebben gegrepen. Hij deed de lamp uit en knielde neer bij een apparaat, dat door de motor van de duikboot in beweging werd gebracht.

Het was de perspomp, die het zee-water met kracht moest wegpersen uit de reservoirs, wanneer de «Dolfijn» naar de oppervlakte van de golven moest stijgen.

Hij greep enige werktuigen, schroefde snel het stalen deksel van de cylinder los, onderzocht de zuigers en ontdekte dat zij volkomen in orde waren.

De cylinder zelf was volkomen dicht en gaaf.

Raffles bevestigde het deksel weer op zijn plaats en onderzocht het mechanisme, waardoor de beweging van de motor op de zuiger van de pomp werd overgebracht.

De kamraderen waren volkomen gaaf, er mankeerde geen enkele tand aan, alles was voortreffelijk gesmeerd.

Raffles richtte zich op. Zijn gezicht was bleek geworden, want hij begreep dat zij in ernstig gevaar verkeerden, wanneer de boot niet meer naar de oppervlakte kon rijzen.

— Wat denk je dat het is, James?

— Er moet een scheur in een van de reservoirs zitten.

— Dat vrees ik ook, James.

Raffles liep naar het kijkglas toe. Hij kon nog juist zien, hoe de duiker weer aan boord van de sloep werd gehesen, die hem naar de plek had gebracht, waar hij zich naar de bodem van de zee had laten zakken.

Het gevaar was dus dreigend.

Maar het dreigde niet alleen van

de kant van de torpedojagers.

Er was een ander, een veel groter gevaar, en dat was het gebrek aan lucht, dat zich gauw genoeg zou doen voelen.

Inderdaad, de «Dolfijn» lag al geruime tijd op de bodem van de zee, na lange tijd onder water te hebben gevaren, en hij was zo klein, dat de voorraad verse lucht betrekkelijk gauw was uitgeput.

Weliswaar was er een zuurstofapparaat aan boord, maar ook dit had men al enige keren moeten aanspreken, en het had ook gediend, om er het reservoir in de duikerhelm mee te vullen.

Nu begon de lucht al bedompt te worden en men zou niet lang meer kunnen wachten, alvorens het zuurstofapparaat in werking moest worden gesteld.

— Wil ik naar buiten gaan, mylord, en zien of ik het lek kan vinden? De scheur zat misschien op een plaats, die betrekkelijk gemakkelijk te bereiken is, en ik zou haar misschien voorlopig kunnen repareren met een plat staal.

— Onmogelijk, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zelfs al zou de scheur opzij van de ballast-tank zitten, dan nog zou het niet te doen zijn, haar van buiten af te dichten. De plaat zou geklonken moeten worden en wij kunnen van binnen af de wand van het reservoir niet bereiken; het water zou dadelijk de hele duikboot vullen en wij zouden hier jammerlijk omkomen, voor wij tijd hebben gevonden haar te verlaten.

— Maar laat ik het in ieder geval onderzoeken, mylord, drong Henderson aan.

Raffles aarzelde nog even, en hij wilde al een toestemmend antwoord geven, toen een blik door het kijkglas hem weerhield.

Twee duikers daalden bijna gelijktijdig naar de bodem van de zee af.

HOOFDSTUK IV.

VAN DE REGEN IN DE DROP

Met opeengeklemdde lippen keek Raffles toe.

De duikers waren ditmaal voorzien van een groot rond voorwerp, dat hij gauw genoeg herkende: het waren schijnwerpers.

En hij kon er niets tegen doen, hij stond machteloos tegenover die mannen, die daar rustig en zeker naar omlaag kwamen.

Het duurde niet lang of zij hadden de bodem bereikt, en dadelijk knipten zij hun elektrische lampen aan, die tot op bijna 100 meter afstand een heel helder licht verspreidden.

En dat de duikboot in de eerste plaats het onderwerp van hun onderzoekingen uitmaakte, bleek maar al te spoedig, want zij richtten er direct de stralen van hun zoeklichten op.

Raffles stapte met een sombere blik iets terug.

Hij begreep dat hij ditmaal op genade of ongenade was overgeleverd aan de mensen daarboven, veilig aan boord van de torpedojagers en die nog niet wisten, dat zich hier twee levende wezens bevonden, wier lot binnen enkele uren kon zijn beslist.

De mannen met hun lantaarns kwamen steeds dichterbij en begonnen toen langzaam om de duikboot heen te lopen.

Zij beschenen haar van alle kanten en plotseling viel een straal van een van de sterke lantaarns door 'n kijkglas naar binnen en verlichtte het inwendige van de machinekamer.

De duiker, die de lantaarn droeg, bleef een ogenblik verbaasd en onbeweeglijk toezien en scheen zijn makker te wenken, die ook naar binnen gluurde.

Zij konden dit gemakkelijk doen, want de kijkglazen bevonden zich juist ter hoogte van hun ogen.

Raffles en Henderson hadden de machinekamer verlaten en hadden zich teruggetrokken naar de voorste kajuit, waar zij voor het raampje de gordijnen hadden dichtgetrokken.

De duikers moesten echter wel begrijpen, dat er mensen in de duikboot zaten, want net had een van hen Raffles duidelijk moeten zien.

Zij verwijderden zich weer en toen ontdekte een van hen het touw dat aan de stalen ring was vastgebonden.

Hij volgde dit touw en door een kiertje van het gordijn zag Raffles, hoe hij enige tijd later ontdekte, dat het andere einde aan twee van de kisten met goud was vastgebonden.

— Als de man geen ezel is, bromde hij in zichzelf, dan moet hij ook wel beseffen, dat wij averij hebben, daar wij ons natuurlijk anders wel uit de voeten zouden hebben gemaakt.

De beide duikers hadden zich weer bij elkaar gevoegd en schenen door tekens met elkaar te praten.

Een ogenblik later gaven zij het sein en werden weer opgetrokken, maar pas nadat zij het touw van de stalen ring hadden losgemaakt.

Uren verstreken en gedurende die tijd verschenen de duikers op geregelde tijdstippen, bonden telkens

een goudkist aan een stalen kabel, en Raffles moest het aanzien, hoe zij een voor een naar boven werden gehesen.

Om de opvarenden van de duikboot scheen men zich daarboven voorlopig helemaal niet te bekommeren, men dacht waarschijnlijk, dat er maar twee dingen mogelijk waren: of de opvarenden waren al dood en dan viel er toch geen hulp meer te bieden, of zij leefden en dan konden zij ook nog wel enige tijd wachten, vóór men de duikboot wegsleepte.

Maar intussen begon de lucht in de duikboot langzamerhand voor de longen ongeschikt te worden, ofschoon Raffles het zuurstofapparaat al lang in werking had gesteld.

Hij begon in te zien, dat er snel gehandeld zou moeten worden.

Nog een half uur en zij zouden jammerlijk moeten stikken in de totaal bedorven lucht.

De duisternis was al gevallen en het was absoluut onmogelijk, iets te bespeuren van wat er nu daarboven gebeurde, toen Henderson, na lange tijd te hebben gezwegen, vroeg:

— Kunt u zich voorstellen, mylord, waarom die kerels daarboven al niet lang een poging hebben gedaan, om onze duikboot te lichten? Zij moeten toch wel begrijpen, dat wij niet uit de voeten kunnen komen?

— Dat doen zij ook zeker wel, James, en ik ben er van overtuigd, dat zij de « Dolfijn » zeker zouden gelicht hebben, als zij daartoe maar de nodige outillage aan boord hadden gehad, maar het zou voor torpedojagers, die betrekkelijk gering van afmeting zijn, een vrij gevaarlijke onderneming zijn, een duikboot te lichten, zelfs bij deze betrekkelijk geringe diepte. Daarvoor zijn speciale bokken, sterke hijskettingen en soliede windassen nodig. Ik denk echter wel, dat men al naar Boston heeft geseind, om vandaar de nodige schepen te laten komen.

— Maar als zij onze boot lichten, mylord, dan lichten zij ons er bij, riep Henderson verschrikt uit.

— Dat is haast wel onvermijdelijk, James, en daarom koester ik sedert enige ogenblikken het denkbeeld, om te proberen te ontvluchten.

— Ontvluchten, mylord? riep Henderson verschrikt uit. Maar hoe dan? Wij kunnen toch niet, ieder in een duikerpak, lopend over de bodem van de zee, de kust bereiken te bereiken?

— Dat zou wel wat heel gevaarlijk zijn, James, kwam Raffles glimlachend. Het zou een wandeling van een uur of tien worden, en zolang zou de voorraad zuurstof in onze helmen niet reiken, zelfs niet een derde van die tijd. Bovendien zouden wij hier en daar hele diepe plekken moeten passeren, tot wel 100 meter en die druk zou ons lichaam niet uithouden.

— Maar dan zie ik niet in... mylord... stamelde de reus.

— Je zwemt toch als een vis, nietwaar, James?

— Dat zou ik menen, mylord.

— Welnu, dan is er maar een middel. Bedenk, dat er nauwelijks acht-meter water boven ons is, dat is werkelijk niet veel voor goede zwimmers. De moeilijkheid schuilt hierin, hoe de tweede man de duikboot kan verlaten, zonder dat wij onze arme « Dolfijn » vol water laten lopen, maar wanneer wij snel handelen, kunnen wij ook misschien dit gevaar bezweren.

— Wat wilt u zeggen, mylord?

— Alleen dit, James, de binnenste deur van onze kleine schutsluis kan alleen van binnenuit geopend en gesloten worden, nietwaar?

— Zeker!

— Welnu, zie je kans, in een half uur haar zodanig om te bouwen, dat wij haar van de buis uit kunnen dichtmaken?

De reus dacht even na, en antwoordde toen:

— Dat is niet zo moeilijk, mylord.

Wij kunnen van de druk van het water gebruik maken om ons daarbij behulpzaam te zijn.

Onder het spreken al had Henderson het deksel handig losgeschroefd, uit de hingsels gelicht en veranderde het nu in de machinekamer zodanig, dat de sluitwielen aan de binnenkant van de buis kwamen te zitten.

Hij bevestigde vervolgens met sterke schroefbouten een stalen flens aan de voorkant van de buis, waartegen de deur nu zou worden vastgedrukt, zodra het zeewater de buis zou binnenstromen.

Het werk had drie kwartier geduurd en Raffles begreep, dat het hoog tijd werd de duikboot te verlaten, want de ademhaling van de beide mannen werd al gejaagd, hun slapen klopten en nu en dan zagen zij schitterende vonken voorbij hun ogen schieten, nog een kwartier, en een vreselijke dood zou hen wachten.

Het waagstuk moest nu tot iedere prijs ondernomen worden, want elke minuut uitstel kon de dood betekenen.

— Ik zal vooruitgaan, James, zei Raffles op gedempte toon, jij bent sterker, en zult beter op de tast de deur achter je kunnen sluiten. Haal zo diep mogelijk adem en haast je, om de oppervlakte van de golven te bereiken. Het is nu donker, misschien kunnen wij wel een van de sloepen van de torpedojagers buit maken en daarmee naar land roeien. Is ons dit onmogelijk, zijn de sloepen al aan boord gehesen, dan blijft ons niets anders over, dan de afstand van ongeveer twee mijlen, die ons van de kust scheiden, zwemmen de af te leggen. Wij moeten Fossdyke bereiken en daar moeten wij weer bij elkaar zien te komen. Lukt ons dit niet, zoek dan zo snel mogelijk het kleine logement « De Rode Pimpernel » aan de haven op, waar ik ook zal komen. Doe net, alsof je in de duisternis van een der pieren in het water bent gelopen.

En nu, op weg, en moge de hemel ons beschermen.

Raffles had de hand van zijn brave, trouwe dienaar gegrepen, die meer een vriend van hem was, en kroop, na zo diep mogelijk adem te hebben gehaald, in de buis, waarvan hij de binnendeur onmiddellijk sloot, om vervolgens zo snel hij kon het buitenste deksel open te maken.

Met geweld stroomde direkt het zeewater naar binnen en vulde de buis.

Raffles zette zich met zijn voeten krachtig af tegen de binnenste ronddeur en schoof juist als een torpedo zou gedaan hebben, uit de buis.

Een paar krachtige slagen brachten hem, net toen hij dacht te zullen stikken, aan de oppervlakte van de golven en met diepe teugen ademde hij de zuivere zeelucht in.

Het eerste, wat hij zag waren de omtrekken van vier onbeweeglijke, zwarte gedaanten, als zeemonsters, die op enige afstand op de golven schenen te sluimeren. Het waren de vier torpedojagers, die hier de wacht schenen te houden.

Raffles bleef op dezelfde plek nu rondzwemmen en wachtte vol ongeduld de komst van Henderson af.

Met schrik bedacht hij, dat hij de buitendeur onmogelijk had kunnen sluiten en dat de reus dus zou moeten worstelen tegen de waterstroom, die nu met geweld door de buis zou binnendringen en het misschien wel onmogelijk zou maken, wegens de hevige druk, de binnenste deur te openen.

Raffles kende geen vrees, maar nu brak toch het koude zweet hem uit, bij de gedachte, dat de brave kerel, die hem zoveel jaren in de gevaarlijkste avonturen terzijde had gestaan, op ditzelfde ogenblik misschien met de dood worstelde en vergeefs probeerde een uitweg te banen door de buis.

Alleen zijn geweldige kracht zou hem hier misschien kunnen helpen.

Een paar minuten verstreken en de ontzetting van Raffles nam ieder

ogenblik toe.

Maar plotseling dook er vlak naast hem een hoofd met verwarde haren uit de golven op.

Raffles had wel kunnen schreeuwen van blijdschap en toch was Henderson er slecht aan toe, dat zag hij met één oogopslag.

Zijn gezicht was blauw en zijn ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen, terwijl de aderen aan zijn slapen als dikke koorden zichtbaar waren.

Hij sloeg enige malen wanhopig met de armen en snakte naar adem, maar dadelijk was Raffles bij hem, gooide zich op zijn rug en ondersteunde het hoofd van de reus, wiens bewegingen spoedig minder krampachtig werden, naarmate zijn longen gevuld werden met de zuivere nachtlucht.

Eindelijk, toen hij kracht vond om te spreken, riep hij uit:

— Dat had maar een haar gescheeld, mylord, of wij hadden elkaar niet teruggezien. Het water drong met geweldige kracht in de buis en het was maar goed, dat ik zo gauw ik kon de binnendeur had opengemaakt; later zou het zeker niet meer mogelijk zijn geweest. Ik had de grootste moeite mij tegen het water op te werken en ik hoefde de deur niet eens zelf te sluiten, daar zorgde de druk van het water wel voor. Intussen is onze kajuit er niet mooier op geworden, mylord, er staat zeker wel een halve voet water.

— Wat doet dat er toe, James, nu jij tenminste gered bent, zei Raffles aangedaan, terwijl hij de grote hand van de reus greep en die drukte. Voel je je sterk genoeg om naar land te zwemmen?

— Nu ik weer zuivere lucht in mijn longen voel, mylord, voel ik mij sterk genoeg om naar Frankrijk te zwemmen.

— Dan direkt op weg. Wij moeten uit het gezicht van de torpedojagers zien te komen; ik hoop dat wij niet te hard gepraat hebben en

dat men ons daar nog niet opgemerkt heeft.

Maar dat scheen men wel degelijk te hebben gedaan.

De kreet, die Henderson had geslaakt toen hij boven water kwam, was aan boord van een van de torpedojagers gehoord.

Dadelijk werd het levendig op het dek van het oorlogsschip.

Een schrill fluitje klonk, ogenblikkelijk beantwoord door de matrozen, die op dat tijdstip de hondenwacht hadden.

Korte commando's klonken en daarna haastige voetstappen aan boord van de torpedojagers.

Plotseling flitste er een schel schijnsel over de golven; een van de torpedojagers had zijn zoeklicht in werking gesteld.

— Dat ziet er slecht uit, James, riep Raffles verschrikt uit. Wij hebben ons zelf verraden schijnbaar, laten wij maken dat wij uit de voeten komen, misschien is nog niet alles verloren. Zij weten niet precies waar wij zijn, want de stralen van het zoeklicht wijzen een heel andere kant uit.

Met krachtige slagen zwommen de mannen in de richting van de kust.

Maar zij zouden hun noodlot niet ontlopen.

Een tweede en vervolgens een derde oorlogsschip deden hun zoeklichten aan en deze draaiden nu in het rond, de golven afzoekend, bedachtzaam en geen enkel plekje onopgemerkt latend.

De heldere stralen reikten zeker een paar kilometers ver en wanneer de lichtbaan hen bereikte, zouden de beide vluchtelingen zeker gezien worden.

Nog enkele minuten was het toeval hen gunstig, maar plotseling gleed het schitterende schijnsel over hen heen en bijna tegelijkertijd hoorden zij aan boord van een van de torpedojagers een juichkreet opgaan; men had hen ontdekt.

Onmiddellijk doken zij onder,

zwommen zolang zij konden onder water door, maar toen zij tenslotte wel gedwongen werden boven te komen om adem te halen, had de meedogenloze lichtstraal hen nog steeds te pakken.

Zij begrepen wel dat er geen ontkomen meer aan was, maar desondanks zetten zij toch hun pogingen voort.

Nu echter hoorden zij het geluid van stalen takels, die over katrollen lopen en zij hoefden niet eens om te kijken, om te weten, dat men aan boord van een van de oorlogsschepen een sloep uitzette.

Zij hoorden het neervallen van de riemen in de dollen, daarna het regelmatig plassen van de roelspanen in het water en het zacht knarsend geiep van de ijzeren dollen.

Het werd maar al te duidelijk, dat de jol, bemand door acht matrozen, heel wat sneller over de golven schoot, dan zij het konden.

Raffles dacht er dan ook geen sekonde meer aan, zich te verzetten, daar hij wel begreep, dat dit nutteloos zou zijn.

Henderson evenwel scheen er anders over te denken.

Toen de roeiboot nog een paar vadem van hen verwijderd was, schreeuwde hij:

— Zal ik dat ding in tweeën slaan, mylord?

— Ik verbied je, James, om ook maar één vinger uit te steken, antwoordde Raffles streng. De overmacht is te groot, dat zie je zelf toch ook wel. Ik heb veel respect voor je spierkracht, maar tegen de grote sloep, die daarginds aankomt, zouden wij toch niets kunnen uitrusten.

Over zijn schouder kijkend, zag Raffles op de voorplecht van de boot een luitenant staan, de pet diep in de ogen gedrukt, een pistoolmitrailleur in de rechtermuist.

Toen de boot zo dicht was, dat de officier zich verstaanbaar kon maken, schreeuwde hij:

— Geef u dadelijk over of wij

schieten.

Een dreigend gebaar met het wapen maakte het duidelijk, dat de luitenant zeker niet zou aarzelen, de daad bij het woord te voegen.

En zo draaide Raffles zich kalm op zijn rug en wachtte de komst van de boot af, terwijl hij Henderson zei hetzelfde te doen.

Een paar slagen waren voldoende om de sloep naast de beide vluchtelingen te brengen en verscheidene handen strekten zich naar Raffles uit.

Maar deze weerde de hem toegeestoken handen af en zei hoffelijk:

— Een klein beetje ruimte maar, mijnheren, ik ben niet veeleisend.

Wel wat verbluft door deze woorden schoven de matrozen een stukje opzij en Raffles was gauw aan boord geklommen.

Met Henderson ging het een beetje moeilijker, wegens zijn gewicht en drie matrozen moesten helemaal naar bakboord om de reus in staat te stellen aan stuurboord in de boot te klimmen, zonder dat deze omsloeg.

De jonge luitenant had met een grimmig gezicht toegekeken, de handen in zijn zij gesteund en zonder een woord te spreken.

Nu gaf hij op korte toon enige bevelen, de boot beschreef een boog en in geregelde cadans roeiden de acht matrozen haar weer naar de torpedojager terug, die al die tijd zijn zoeklicht had laten werken.

De sloep legde aan bij de kleine valreep en de druipnatte vluchtelingen werden gedwongen aan boord te klimmen.

De luitenant bracht hen dadelijk voor de kapitein, een nog betrekkelijk jonge man, die de veertig jaren nog niet bereikt had en die hen enige tijd zwijgend opnam.

— Wie bent u en hoe komt u hier? vroeg hij tenslotte, zich meer speciaal tot Raffles wendend.

— Ik ben een man in drijfnatte kleren, kapitein, en die zeker kou zal vatten, als hij er in blijft rondlopen, en hoe ik hier kom, wel, uw eigen ma-

trozen hebben mij hier aan boord gebracht.

De kapitein had de wenkbrauwen gefronst en hernam nu ongeduldig:

— Geen praatjes, alstublieft. Dat zou u slecht kunnen opbreken. Hoe komt het dat mijn manschappen u in zee hebben opgepikt?

— Ik zou kunnen antwoorden kapitein, dat ik bezig was een verfrissend bad te nemen, maar ik vrees, dat u dat niet zou geloven. Laat ik daarom zeggen, dat ik wat rondvoer in mijn zeiljachtje, dat het is omge-

slagen en naar de kelder gegaan en dat ik en mijn stuurman alleen het vege lijf hebben kunnen redden!

— Dat is al evenmin geloofwaardig, antwoordde de kapitein grimmig. Dacht u soms, mij iets op de mouw te kunnen spellen? Gelooft u dat u hier te doen hebt met mannen, die niet kunnen zien wat er op zee gebeurt? Kom, kom, wind er maar geen doekjes om, u bent, de duivel mag weten hoe, uit de duikboot ontsnapt, die daar beneden op de bodem van de zee rust.

HOOFDSTUK V

DE ZAAK NEEMT EEN VERKEERDE WENDING

Raffles keek de kapitein een ogenblik strak aan en antwoordde toen rustig:

— Dat mag zo zijn, maar dat maakt ons er niet minder nat om.

— Het is goed, men zal u droge kleren geven. Maar denk niet, dat u zo van mij afkomt, wij zullen nog met elkaar te praten hebben.

— Ik verlang niets liever, kapitein, maar dan liefst in een droge toestand, antwoordde Raffles, terwijl hij een hoffelijke buiging maakte.

De kapitein wendde zich tot de luitenant, die een weinig terzijde was blijven staan en zei:

— Zorg, dat die mannen van droge kleren voorzien worden, mijnheer.

Raffles en Henderson werden van elkaar gescheiden en ieder, omgeven door een viertal matrozen, naar een klein vertrek benedendeks gebracht, waar zij zich van hun natte kleren konden ontdoen en daarvoor

in de plaats ondergoed en droge matrozenkleren kregen, een wijde broek, een blauwe trui en een muts.

Een paar matrozen, met de revolvers in de hand, waren gedurende die tijd voor de deuren blijven staan, maar al was dit niet het geval geweest, Raffles begreep heel goed, dat het ogenblik al erg ongunstig gekozen zou zijn, om nu een poging tot ontvluchting te wagen.

De zoeklichten werkten nog, de zee baadde letterlijk in licht, over kilometers afstand en men zou hen dus direkt weer opmerken.

Hij liet zich dus rustig, opnieuw omringd door een half dozijn matrozen naar de kajuit van de kapitein brengen, die daar achter een kleine, mahoniehouten tafel zat, met zijn luitenant naast zich.

— Bent u nu droog? vroeg hij spottend, zodra Raffles het vertrek binnenkwam.

— Droog, sir, maar hongerig, antwoordde Raffles.

— Uw honger zult u later kunnen stillen, zei de kapitein grimmig. Eerst zult u mij moeten antwoorden op de vragen, die ik u zal stellen.

— Natuurlijk voor zoverre die beantwoording met mijn belangen overeenkomt, antwoordde Raffles met een vriendelijke glimlach.

De kapitein fronste opnieuw de wenkbrauwen en scheen een ruw antwoord op de lippen te hebben, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op en bromde half binnenmonds:

— Wij zullen wel zien.

Toen begon hij:

— U geeft dus toe ontsnapt te zijn uit de duikboot, die daar beneden ligt?

— Dat is te zeggen, mijnheer, ik ben er uit gekomen, antwoordde Raffles.

— U hebt haar dan toch wel op een eigenaardige manier verlaten, hernam de kapitein sarcastisch. Het is toch niet de gewoonte, om op die manier uit een duikboot te komen.

— Dat is het zeker niet, kapitein, maar als andere manieren onmogelijk zijn, dan moet men wel tot een bijzondere manier zijn toevlucht nemen.

— Hoe komt het, dat u niet vertrokken bent met uw duikboot?

— Omdat ik niet kon, mijnheer.

— Waarom kon u niet?

— Omdat de waterballasttank lek is geslagen.

— Dat is een geldige reden. Maar nu een nadere vraag, waarmee ik eigenlijk had moeten beginnen: Wie bent u?

— Ziehier een van die vragen, mijnheer, waarop ik geen antwoord wens te geven, antwoordde Raffles met speciale hoffelijkheid.

— U weigert mij te zeggen, wie u bent? hernam de kapitein nijdig.

— Ik weiger. U bent geen rechter en ik ben in mijn volste recht, wanneer ik mijn incognito wil bewaren.

— Ik zal u wel tonen, mijnheer,

aan welke kant het recht is, riep de kapitein woedend. In ieder geval heb ik mijn reden, om te geloven, dat u een hoogst gevaarlijk sinjeur bent. Is de duikboot die daar beneden ligt uw eigendom?

— Om u te dienen.

— Hoe bent u er aan gekomen?

— Mijnheer, dat is een beledigende vraag. U denkt toch niet, dat ik haar bij een handelaar in oud roest gekocht heb? Bij een antiquair, of misschien wel bij de Engelse Admiraliteit? Als u het dan weten wilt, ik heb haar in vrije uurtjes gebouwd.

— Zo zo, hernam de kapitein terwijl hij Raffles doordringend aankeek. Een soort knutselaar dus, nietwaar? Heel aardig. Ik wil u echter nogmaals herhalen, dat u er verkeerdt aan doet zo door te gaan. Kort en goed, bent u de uitvinder en de constructeur van de duikboot, die daar op de bodem van de zee ligt?

— Inderdaad.

— Wat kwam u hier zoeken?

— Een weinig frisse lucht, kapitein, niets anders, dat verzeker ik u.

— En die zocht gij op de bodem van de zee? vroeg de kapitein, zonder zijn ogen van het gezicht van de man, die tegenover hem stond, af te wenden... Kom, ik zal u iets op weg helpen; u bent hier gekomen om zoveel mogelijk nog van de kisten goud te redden, die uw medeplichtigen gisteren in de steek hebben moeten laten, nadat hun boot in de lucht was gevlogen.

Raffles keek de kapitein met een koude blik aan en zei:

— U vergist zich, mijnheer. De mannen, die hier op deze plek met hun boot verongelukt zijn, waren mijn medeplichtigen niet, daarop geef ik mijn woord van eer.

— Uw woord van eer? herhaalde de kapitein schamper.

Raffles balde de vuisten en deed enige stappen in de richting van de tafel, waarachter de kapitein zat.

Zijn gezicht was bleek geworden en zijn stem had een sissende klank,

toen hij antwoordde:

— U mag mij houden voor wat u wilt, maar ik zou u de raad willen geven mijn woord van eer even hoog te schatten, als dat van de beste van uw officieren. Meer heb ik niet te zeggen!

De kapitein was onwillekeurig even teruggeduigd, toen hij het witte, dreigende gezicht van Raffles zo dicht bij zich zag.

Zijn stem had een andere klank, toen hij, blijkbaar enigszins onder de indruk verder ging:

— Goed, wij zullen voor het ogenblik aannemen, dat u niets te maken had met de mannen, die hier gekomen waren, met het doel het goud in veiligheid te brengen, dat zij uit de Bank van Engeland gestolen hadden. In ieder geval zult u niet kunnen ontkennen, dat u pogingen in het werk hebt gesteld, om twee van de kisten met behulp van uw duikboot weg te slepen en dat dit plan alleen mislukt is door omstandigheden, buiten uw wil.

— Dat ontken ik ook niet, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. En wanneer er geen ongeluk was gebeurd met mijn waterballasttank, dan zou ik waarschijnlijk al ver weg zijn, met de bewuste kisten.

— Aha, dat geeft u dus toe, riep de kapitein zegevierend uit. Welnu, mijnheer, ik zou wel eens willen weten, hoe men iemand noemt, die twee kisten met goud rooft, die hem niet toekomen, maar in ieder geval het eigendom van de Bank van Engeland zijn.

— Zo iemand noemt men een dief, antwoordde Raffles rustig, de kapitein recht in de ogen ziende met een koude, doordringende blik.

De kapitein had Raffles enige ogenblikken verbluft aangekeken en bromde nu half voor zich heen:

— Dat is een merkwaardig brutaal heerschappij. Nu, de rechters aan de wal moeten maar uitmaken, wie die vent is. Mij kan het verder niet schelen en het is alleen mijn taak er voor te zorgen, dat onze vriend niet

weer ontsnapt. Hoe dan ook, ik geloof, dat ik hier een goede vangst gedaan heb, waarvoor Scotland Yard mij erg dankbaar zal zijn.

Toch gaf hij de moed nog niet op en hij wilde zijn gevangene dan ook niet naar de cel sturen, alvorens hem het vuur nauw aan de schenen te hebben gelegd.

Hij begon dus opnieuw:

— De man, die wij tegelijkertijd met u uit de golven hebben opgepikt, dat was dan toch zeker wel uw medeplichtige?

— Hij is mijn assistent.

— Een heel fijn onderscheid, inderdaad, riep de kapitein spottend. Wel, wij zullen straks wel eens zien of hij niet wat meer loslaat dan u.

Raffles haalde eenvoudig de schouders op en antwoordde:

— U zult hem kunnen vragen wat u wilt, hij zal zo stom zijn als een vis. U zou evengoed tegen een eind hout kunnen praten, hij zal u beslist geen antwoord geven, wat u hem ook zou vragen.

— Wij zullen wel zien, bromde de kapitein. U blijft er dus bij, mij niet te willen zeggen, wie u bent?

— Daar blijf ik bij.

Op zijn beurt haalde de kapitein zijn schouders op en zei tot de bootman, die achter Raffles stond:

— Laat de marconist eens hier komen.

De bootman salueerde, verwijderde zich en kwam een ogenblik later weer binnen met een jongeman in uniform, die met de hand aan de klep van zijn pet voor de kapitein bleef staan.

— Luister eens, sir. U moet u direct in verbinding stellen met de post te Boston. Men moet u verbinden met het politiebureau. Kijk deze man eens goed aan en prent zijn trekken in uw geheugen. Geef aan de politie daar zijn signalement op en zeg, onder welke omstandigheden deze man hier aan boord is gekomen. Vraag aan de politie of zij weet of vermoedt, wie die man kan zijn en kom mij dat direct vertel-

len, voeg er vooral aan toe, dat hij blijkbaar in het bezit is van een kleine duikboot van eigenaardige constructie, kleiner nog dan de kleinste bij de Engelse oorlogsmarine in gebruik.

Zonder een woord te zeggen salueerde de marconist nogmaals en ging naar zijn cabine, waar hij direct verbinding zocht met de kust en het telegram verzond, dat de kapitein hem had opgedragen.

Vóór er een half uur verlopen was, kwam het antwoord.

De marconist werkte het radiogram snel uit, stond op, drukte zijn pet op het hoofd en holde naar de kajuit van de kapitein, die nu alleen was, daar hij de onhandelbare gevangene in één van de cachotten had laten opsluiten.

Hij trad op de tafel toe, stak de kapitein het papiertje toe en zei:

— Dat is het antwoord sir.

De kapitein wierp een blik op het papiertje en hij slaakte een kreet van triomf:

— Wees zo goed, mijnheer, wendde hij zich tot de marconist, om naar de bootsman te gaan en zeg hem, dat hij dadelijk de gevangene weer bij mij brengt, maar onder behoorlijk geleide, denk er om.

De marconist verwijderde zich en een paar minuten later kwam Raffles opnieuw binnen, met een tamelijk verveeld gezicht en nu in gezelschap van niet minder dan zes matrozen, de revolvertas op de heup en de bajonet op het geweer.

De kapitein keek Raffles enige ogenblikken zwijgend aan, met de kin in de hand gesteund en zwaaide toen het papiertje, dat hij net van de marconist had ontvangen, langzaam heen en weer.

Daarop vroeg hij, terwijl hij het gezicht van de gevangene nauwkeurig bespiedde:

— Weet u, wat er op dat papiertje staat, mijnheer?

— Nee, mijnheer, ik ben geen gedachtenlezer, antwoordde Raffles.

— Dat is verwonderlijk genoeg,

want er moeten wel heel weinig dingen voor u verborgen blijven. Dan zal ik het u voorlezen. Luister.

En de kapitein las het volgende van het papiertje af:

— De man in kwestie kan niemand anders zijn dan John Raffles. Hij is de enige ons bekende dief, die tot dusverre over een duikboot beschikte. Bewaak hem vooral goed en vervoer hem zo snel mogelijk naar Boston.

De kapitein keek op en vroeg met een boosaardig glimlachje:

— Wel, mijnheer Raffles, wat hebt u daarop te zeggen?

— Niets, mijnheer, absoluut niets, antwoordde Raffles met dezelfde beminnelijke grijnslach.

— Komaan, ik zou maar niet langer meer ontkennen of u van den domme houden, riep de kapitein nijdig uit. Het is toch hetzelfde, ik zal u toch naar Boston overbrengen en in handen van de politie overgeven.

— Wel, als u dat toch doet, waarom wilt u mijn naam dan weten? vroeg Raffles op naïeve toon.

De kapitein beet zich op de lippen en gaf de bootsman een zwijgende wenk, waarop Raffles, wie men nu de boeien had aangedaan, weer naar zijn cachot werd teruggebracht, zorgvuldig bewaakt door de gewapende matrozen.

Wat Henderson aangaat, Raffles had geen woord te veel van hem gezegd.

Toen de kapitein de reus ondervroeg, keek deze hem met 'n schaapachtige blik aan, draaide als een idioot met de duimen over elkaar en liet een kinderachtig lachje horen, alsof de kapitein de nieuwste mop van de wereld had gedebiteerd.

Maar antwoord gaf hij helemaal niet.

Tenslotte was de kapitein wel genooddaakt, hem, ziedend van woede, weer naar zijn cachot terug te sturen.

Op het ogenblik, dat Raffles over het dek naar de kleine trap werd gebracht, zag hij, toen hij over de gol-

ven tuurde, een groot vaartuig naderen, dat hij onmiddellijk aan zijn eigenaardige vormen herkende: het was een moderne duikbootlichter, een van die eigenaardig geconstrueerde vaartuigen, die als het ware uit twee afzonderlijke schepen bestaan, onderling verbonden door een stevige brug en waarin de duikboten kunnen varen, die gedokt moeten worden.

Zij werden echter ook gebruikt, om door middel van takels, gezonken duikboten weer aan de oppervlakte te brengen.

Daartoe wordt er in de beide helften van de lichter water gepompt, zodat zij zo diep mogelijk komen te liggen en zodra de kettingen aan het gezonken vaartuig zijn bevestigd, wordt dit water weer weggepompt, zodat lichter en gezonken schip tegelijkertijd omhoog komen en nu gemakkelijk en zonder gevaar de dichtstbijzijnde haven kunnen bereiken.

Raffles kneep de lippen op elkaar; hij begreep maar al te goed, wat de nadering van dit vaartuig voor hem betekende: het verlies van zijn duikboot.

Men zou ongetwijfeld al vroeg in de ochtend van de volgende dag een begin maken met het lichten van het schip, dat hem al zovele kostbare diensten had bewezen, dat aan zijn geniaal brein ontsproten was en waar hij van was gaan houden.

Ingenieurs zouden er zeker direkt aan gezet worden, het geheim van de machine te doorgronden en al zou het ongetwijfeld tamelijk lang duren, eindelijk zouden zij dat geheim toch ontdekken en aldus zou aan

Raffles een deugdelijk wapen uit de hand worden geslagen.

Zeker, hij zou een nieuwe duikboot kunnen vervaardigen, maar niet alleen zou dit jaren in beslag nemen, maar ook zou men schepen kunnen vervaardigen volgens het model van de Dolfijn, die even snel, misschien nog sneller liepen en daarmee zou hij het voordeel verloren hebben, dat de grote snelheid van zijn boot hem verschaft.

Maar wat kon hij er tegen doen?

Hij was hier machteloos, men had hem in de boelen gesloten en op dit ogenblik beschikte hij over geen enkel van de vele middelen, die hij anders kon aanwenden, om zich uit een of andere gevaarlijke situatie te bevrijden.

Toch dacht hij er niet aan, de hoop op te geven.

Hij beschikte nog over al zijn geestkracht en men was nog lang niet te Boston. Raffles begreep echter, dat de kapitein van de torpedojager zeker niet lang meer op dezelfde plek zou blijven en zo gauw mogelijk koers zou zetten naar de haven, om daar zijn gevangenen af te leveren.

De afstand van de plek, waar de kisten met het goud gezonken waren, tot Boston, bedroeg ongeveer dertig mijlen en over die afstand zou de torpedojager minstens twee uren moeten doen, zelfs al liep hij full speed.

En in twee uren kon er veel gebeuren, besloot Raffles filosofisch in zichzelf, toen hij de eerste schreden zette op de ijzeren trap, die naar zijn gevangenis leidde.

HOOFDSTUK VI

DE ONTVLUCHTING

Benedendeks bevonden zich de cachotten, waarin muitende scheepelingen en oproerkraaiers werden opgesloten, tot op het tijdstip, waarop een krijgsraad over hun lot besliste.

Het waren nauwe hokken, aan weerskanten van de smalle gang gelegen en helemaal voorin het schip, waardoor zij een onregelmatige vorm hadden.

Alle wanden waren van staal en het weinige licht, dat er binnendrong, kwam door een hele kleine patrijspoort, nauwelijks een hand breed.

Ook boven de deur, die op de smalle gang uitkwam, bevond zich een rond gat, afgesloten met kruisvormige tralies, ofschoon dit overbodig was, daar men er ten hoogste een arm had kunnen doorsteken.

Voor het cachot liep met eentonige stappen een schildwacht op en neer.

De kans om te ontvluchten leek dan ook wel heel klein, maar Raffles was er de man niet naar om zich zo snel gewonnen te geven.

Nauwelijks was de zware, ijzeren deur achter Raffles in het slot gevallen, of hij bemerkte aan het zachte trillen van de vloer van zijn cachot en aan het klotsend geluid van de golven tegen de boeg, dat de torpedojager in beweging was gekomen.

Hoochstens twee uren zouden er dus verlopen, voor het schip de haven van Boston bereikte.

Een kwartier later werd de deur van de oel geopend en zijn cipier bracht hem een bord met eten.

In de flauw verlichte gang zag Raffles echter de bootman en twee matrozen staan, met de revolver in de vuist, die de cipier blijkbaar vergezeld hadden op bevel van de kapitein.

De man wachtte, tot Raffles zijn eten op had en nam daarna het tinnen bord, de kroes van hetzelfde metaal, mes en vork weer mee.

Daarop viel de deur in het slot en Raffles was weer alleen.

Hij stak zijn geboeide polsen omhoog, om bij het flauwe licht, dat binnendrong door het gat boven de deur, zijn boeien eens te bekijken.

Een glimlach plooide zijn lippen; de boeien waren van heel eenvoudig maaksel en voor een man als Raffles zou het niet veel te betekenen hebben ze te openen.

Hij had bij zijn vlucht uit de duikboot zijn schoenen uitgeschoot, om zich zo vlug en onbelemmerd mogelijk door het water te kunnen bewegen en daarvan had hij nu wel spijt, want in de holle zolen hadden verscheidene kleine instrumenten gezeten, die hem nu goed van pas zouden zijn gekomen.

Hij bedacht echter, dat hij in zijn haar een heel klein, puntig vijltje verborgen had en tot zijn grote vreugde vond hij dit dan ook na enig zoeken, vastgebonden met een uiterst fijn zilverdraadje, dat de kleur had van zijn haar.

Hij maakte het vijltje los, nam het uiteinde tussen zijn vingers en stak het tot een haak gebogen stalen heft in het slot van de boeien.

Na wat proberen sprong het slot open; zijn handen waren vrij.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar ging aan het werk en begon een van de boelen schuin door te vijlen. Hij kreeg op die manier een soort beitel, waarmee hij direkt de planken van de vloer begon te bewerken; na een kwartier hard werken had hij een van de smalle planken losgemaakt.

De overigen volgden nu al heel gemakkelijk en binnen korte tijd had Raffles een gat in de vloer gemaakt even lang als de cel diep was en ongeveer een halve meter breed, dus groot genoeg om er doorheen te kunnen.

Hij boog zich over het gat heen en probeerde de duisternis te peilen, die daar beneden heerste.

Hij zag echter niets anders dan het flauwe schemeren van staal op een paar voeten afstand beneden zich.

Zonder te aarzelen liet hij zich door het gat zakken en zijn voeten hadden spoedig de hellende bodem bereikt.

De duisternis was hier totaal; Raffles begreep, dat hij nu in het onderste gedeelte van de torpedo-jager stond, dat met een vloer was afgedekt en dat maar een paar voet hoog was, maar zich over bijna de hele lengte van het schip uitstreckte.

Hij had van tevoren nauwkeurig de breedte van zijn cel opgenomen en hield pas stil, toen hij wist onder het cachot te zijn, waar de matrozen Henderson hadden opgesloten.

Op de tast zocht hij naar een naad tussen twee vloerplanken en begon direkt opnieuw met zijn moeilijke werk, nu nog bezwaarlijker, daar hij hier zelfs niet het flauwe sprankle licht had, dat hem in zijn cachot bij het werk geholpen had.

Niettemin slaagde hij er in, de voeg tussen twee planken zodanig te verwijderen, dat hij er tenslotte de helft van de scherp geslepen boelen tussen kon wringen.

Hij bewoog het ijzer een paar keer heen en weer in de hoop, dat hij op die manier de aandacht van Henderson zou kunnen trekken.

Want hij begreep wel, dat de reus nu evenmin zou slapen als hij zelf en waarschijnlijk klaar wakker was.

Het volgende ogenblik gebeurde er iets, dat hem wel in die mening moest versterken, het stuk staal werd met kracht naar beneden gedrukt; Henderson had er blijkbaar zijn hak op gezet, om Raffles te laten weten, dat hij het gilsterende stukje staal had opgemerkt.

Ogenblikkelijk ging Raffles verder en na verloop van een half uur ongeveer was hij er in geslaagd de gleuf tussen de beide planken wijd te maken, dat hij er het hele primitieve werktuig door kon steken, dat direkt door Henderson werd omhoog getrokken.

Waarschijnlijk zou de reus nog geboeid zijn, maar daarentegen had hij zijn geweldige kracht in zijn voordeel en het duurde dan ook niet lang of hij had een van de planken helemaal losgemaakt en door de opening staken de beide mannen elkaar de hand toe.

Een tweede en een derde plank volgden nu snel de eerste en voorzichtig, zonder geluid te maken, kroop Raffles door de opening in de cel van Henderson.

Hij had als waarschuwing de wijsvinger tegen de lippen gedrukt en dat was wel nodig, want in de gang klonk nog altijd de regelmatige stap van de dienetdoende matroos.

Zonder een sekonde te verliezen, begon Raffles met het fijne vijltje direkt het slot van de boelen te bewerken, die de polsen van Henderson omsloten en enige sekonden later kon de reus zijn armen weer uitstrekken.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde:

— Let nu op, James. Voor zover ik kan nagaan, is er op dit ogenblik maar één matroos in de gang, die daar de wacht houdt. Als de man

door het raampje van mijn cel kijkt, is natuurlijk alles verloren, of althans zouden wij dan onze pogingen om te ontsnappen tot later moeten uitstellen. Deze deur te openen, daar valt natuurlijk niet aan te denken, zij is helemaal van staal en de man, die daar in de gang op en neer loopt, zou het natuurlijk direkt merken, wanneer wij proberen het slot te verbreken, of de grendels van binnen af te verschuiven. Wij doen dus het beste als wij ons weer door dit gat laten zakken en proberen een uitweg te vinden. Misschien kunnen wij wel een plaats ontdekken, waar het mogelijk is in een van de ruimen door te dringen. Hoe het zij, het moet geprobeerd worden.

Henderson knikte slechts, als bewijs, dat hij het volkomen met Raffles eens was.

Raffles beduidde hem, dat hij eerst door het gat in de vloer moest kruipen en niet zonder moeite wrong de reus er zich doorheen.

Raffles volgde hem en legde vervolgens zo goed en zo kwaad als het ging, de smalle planken weer op hun plaats.

Zij bevonden zich nu in een zo volkomen duisternis, dat het absoluut onmogelijk was, de vingers van zijn eigen hand te zien, al hield men die vlak voor de ogen.

De beide mannen waren dus wel gedwongen helemaal op de tast vooruit te gaan.

Raffles had na enig zoeken de hand van Henderson gegrepen en kroop nu voorzichtig op zijn knieën voorwaarts.

Nadat hij op deze manier enige meters had afgelegd, fluisterde hij zachtjes:

— Houd mij bij mijn trui vast, zodat wij beide handen vrij hebben. Wij mogen in geen geval elkaar kwijt raken.

De moeilijke tocht werd voortgezet.

Aanvankelijk hadden de beide mannen, bijna op hun buik liggend, moeten krulpen, maar langzamer-

hand werd de gang wat hoger en breder, als bewijs dat zij het middelste gedeelte van de torpedojager naderden.

Zij hadden echter de grootste moeite de stalen spanten te ontlopen, die zij op geregelde afstanden tegenkwamen en zij vorderden maar heel langzaam op deze manier.

Maar plotseling stootte Raffles het hoofd tegen iets hard; de gang was hier door een wand afgesloten.

Hij betastte deze wand en op het gevoel kon hij constateren, dat hij van hout was.

Het volgende ogenblik had hij bijna een kreet van blijdschap geslaakt, door een smalle reet scheen een zwak schijnsel in de, eigenaardige gang, die zij tot dusverre gevolgd hadden.

Hij begreep, dat zich daar achter die wand een of ander vertrek moest bevinden en misschien waren daar wel mensen, maar wat zou het? Hij moest het er desondanks op wagen, het was de enige kans.

Dadelijk haalde hij het zelf gemaakte werktuig uit zijn zak en begon zo voorzichtig mogelijk de betrekkelijk dunnen plank voor hem, dicht bij de reet, te bewerken, zodat hij er al gauw een gat in gemaakt had, groot genoeg om er door te kijken.

Hij bracht zijn oog voor de opening en zag nu een vertrek met lage zoldering, waaraan een gewone scheepslantaarn heen en weer schommelde en waar geen enkel meubelstuk stond.

Het eerste voorwerp, waar Raffles naar zocht, was een patrijspoort, maar tot zijn teleurstelling kon hij zo 'n uitweg nergens ontdekken.

Toch aarzelde hij geen ogenblik; zij moesten in dit vertrek proberen binnen te dringen, want hier lag de enige kans op redding.

Haastig begon hij de plank los te werken, daarbij geholpen door Henderson, wiens reuzenkracht hem daarbij goed van pas kwam.

Van tijd tot tijd moesten zij ophouden, wanneer de plank wat hard

gekraakt had, uit vrees dat men het ergens zou hebben gehoord, maar blijkbaar was het grootste gedeelte van de bemanning al naar de kool; zij hoorden niets anders dan de regelmatigge stappen van de schildwacht boven hun hoofd.

Nu stonden de beide mannen in het vertrek.

Het had maar één deur en Raffles begreep direkt, dat die toegang moest geven tot dezelfde gang, waaraan de cellen lagen.

Dat was ongetwijfeld een lastig geval, want zij zouden de schildwacht moeten passeren.

Want aan de andere kant van de gang was de trap, die naar het dek voerde.

En die trap moesten zij op, kost wat kost.

Raffles sloop naar de deur en wachtte het ogenblik af, waarop de voetstappen van de schildwacht zich verwijderden.

Daarop draaide hij zachtjes maar snel de kruk om, opende de deur op een kier, om de situatie op te nemen.

De gang was ongeveer acht meter lang en hoogstens een meter breed en het zou heel lastig zijn, bijna onmogelijk, haar door te lopen, zonder dat dit door de wachtpost werd opgemerkt, al was de gang niet al te helder verlicht door maar één lampje.

Raffles dacht een ogenblik na, na de deur weer te hebben gesloten en fluisterde Henderson toe:

— Luister eens, James, wij moeten die man tot iedere prijs passeren en dat zal onmogelijk zijn, wanneer hij bij zijn volle positieven is; je begrijpt mij?

— Volkomen, mylord, antwoordde de reus, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Ik ga dus hier achter de deur staan en jij neemt daar vlak voor plaats. Op het ogenblik dat de schildwacht zijn loopje in deze richting ten einde heeft gebracht en zich weer wil omdraaien, zal ik de deur

snel openrukken, waarna jij direkt op de man toestormt en hem neerslaat. Je moet echter zo weinig mogelijk geluid maken, want daar kan alles van afhangen.

— Ik zal mijn best doen, mylord, hernam de reus.

— Opgelet dan.

Raffles telde de voetstappen en toen hij begreep, dat de man vlak bij de deur moest zijn, trok hij haar razendsnel open.

Met een enkele stap was Henderson in de gang.

De schildwacht, die een overval van deze kant allerminst verwacht had, was zo verbluft, dat hij een paar kostbare sekonden verloren liet gaan.

Toen hij een greep naar zijn revolvertas deed, die op zijn rechterheup hing, was het al te laat; de zware vuist van de reus trof hem tegen de kaak en als een gevelde os zakte hij, zonder geluid te geven, in elkaar.

— Trek hem snel naar binnen, James, beval Raffles fluisterend.

Henderson greep de matroos bij de benen, trok hem als een kind het magazijn binnen en Raffles sloot de deur.

— De man is nogal lang van stuk, James, zie eens of je zijn matrozenbuis en zijn broek kunt aantrekken, beval Raffles.

Het ging, en Raffles gespte hem de riem met de patroontas en de revolver om, zette hem de muts op en drukte hem het geweer in de hand.

Hij zelf had de matroos al gebonden en gekneveld met behulp van wat linnengoed, dat hij van een stapel in een van de kasten had genomen.

— Ga nu in de gang heen en weer lopen, fluisterde Raffles Henderson toe, ik zal eens kijken hoe het aan dek staat, waar wij ergens zijn en ik zal het je direkt komen zeggen.

Snel duwde hij Henderson voor zich uit, ging hem achterna, na de deur van het magazijn weer te hebben dichtgedaan en sloop als een kat de ijzeren trap op, terwijl Hen-

derson met zware stappen op en neer begon te lopen.

Aan dek brandden alleen de bakboord- en stuurboordlichten en het toplicht aan de voorkant van de voorste schoorsteen.

Raffles stak voorzichtig het hoofd boven het dek uit en wendde de blik in de richting waar hij veronderstelde dat ergens de kust moest zijn.

Hij had bijna een kreet van blijdschap geslaakt, want daarginds doemden de lichten van Boston al op.

Op de commandobrug ontdekte hij duidelijk twee gedaanten, zeker de kapitein en zijn luitenant.

Hij kroop langs enige stapels touw voorbij een van de snelvuurkanonnen, langs een koekoek en toen stond hij plotseling voor een stapel kisten met goud, die de duikers diezelfde dag boven hadden gebracht.

Op het voordek liep de matroos op en neer, die op dat ogenblik de hondenwacht had.

De bemanning sliep blijkbaar, maar Raffles wist, dat een deel van de matrozen gewekt zou worden, zodra de haven in zicht kwam, om te helpen bij het afmeren van de torpedojager.

Raffles begreep dus, dat hij geen tijd meer te verliezen had en dat hij dadelijk zou moeten handelen.

Hij kroop op handen en voeten naar de stelling van het zoeklicht en had al gauw de elektrische geleidingsdraad vernield, zodat het onmogelijk zou zijn het toestel in werking te stellen en ging toen haastig weer terug naar de ijzeren trap.

Hij liep haar halverwege af, wenkte Henderson bij zich en fluisterde hem toe :

— Zet je geweer maar weg ; het is tijd om de plaat te poetsen, James. Over een kwartier kan de torpedojager de haven bereikt hebben.

De reus zette het geweer tegen de wand van de smalle gang en klauterde de trap op.

Halverwege gekomen, bracht Raffles zijn mond aan het oor van de

chauffeur en fluisterde hem toe :

— Wij varen op dit ogenblik langs de kust, op ongeveer een kilometer afstand en wij kunnen haar dus gemakkelijk zwemmend bereiken. Maar, ik zou toch niet graag van boord gaan zonder althans een souvenirje mee te nemen.

— Wat bedoelt u, mylord ? vroeg Henderson verwonderd.

— Wel, op de voorplecht staan de kisten met goud, vriend. Ik had er twee willen meenemen, men heeft het mij belet, maar nu is er opnieuw gelegenheid toe.

Zou je kans zien zo 'n kist over het dek te schuiven en in zee te gooien ?

— Met het grootste gemak, mylord. Maar, neem mij niet kwalijk, als zij eenmaal in zee liggen...

— Dan belet niets ons, James, ze later op te vissen, antwoordde Raffles rustig.

— Maar daar zouden wij onze duikboot voor nodig hebben en men zal nu wel bezig zijn haar te lichten.

Raffles echter haalde de schouders op en antwoordde met grimmige vastberadenheid :

— Zij zullen mij mijn duikboot terug geven, wees daar maar zeker van. Zij mogen haar voor mij repareren, maar meer sta ik niet toe. En nu aan de slag. Je hebt daar toch nog de revolver van de matroos ? Geef hem mij en volg mij op de voet.

Henderson stak hem de dienstrevolver toe en daarna klommen zij de trap op tot aan het dek en kropen, zorg dragend zoveel mogelijk in de schaduw te blijven, naar een stapel kisten, waarbij de wachtlopende matroos stond.

Maar plotseling rees Raffles uit het donker op en duwde de matroos zijn revolver tussen de ribben, terwijl hij hem dreigend toebeet :

— Geen beweging, of ik schiet. Geef hier je geweer !

Hij nam de man ook zijn revolver af die hij aan Henderson gaf en met zijn sterke vuisten greep de reus een van de kisten aan de heng-

sels, tilde haar op met het grootste gemak en liet haar over boord glijden.

— Nog maar een, James, beval Raffles kalm, terwijl hij met zijn revolver de matroos in bedwang hield.

Een tweede kist ging dezelfde weg op.

— Zo is het genoeg, Ik ben niet zo inhalig, fluisterde Raffles. En nu vlug weg.

Nauwelijks voelde de matroos zich veilig, of hij maakte alarm en het duurde niet lang of de bootman floot « alle hens » en een paar minuten later was alles aan boord in rep en roer.

De matroos werd voor de kapitein gebracht, die met bleek gezicht de man aanhoorde en daarna bevel gaf dadelijk de cellen te onderzoeken.

Een viertal matrozen, onder bevel van een bootman, renden naar de gang, waar de cellen lagen, vonden daar natuurlijk de schildwacht niet, maar ontdekten hem wel, langzaam bekommende van de klap, die hem getroffen had, gebonden en gekneveld in het magazijn.

De man werd bevrijd en kon alleen maar stamelend vertellen, wat hem overkomen was.

Met de reservesleutel werden de cellen geopend en nu kwam de waarheid spoedig aan het licht.

De stoutmoedige avonturier moest zeker John Raffles geweest zijn, want wie anders had het kunnen presteren, ondanks alles, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, uit een cel te breken, die men volkomen veilig waande?

Het hielp echter niet, of men klaagde, er moest gehandeld worden.

En al gauw klonk het bevel :

— Zoeklicht aan !

De man, die het toestel bediende, snelde naar zijn post en draaide de handle om, terwijl de twee mannen, die het zoeklicht moesten richten, de kleine etelage beklommen.

Maar al haalde de bedieningsman de hefboom ook herhaaldelijk heen en weer : het bleef donker.

De kapitein vloekte als een razende. Hij had al enige tijd geleden het bevel tot stoppen gegeven en de torpedojager lag nu stil. Maar lang zou het niet kunnen duren, of de schroef zou weer moeten gaan draaien, anders zou het vaartuig onherroepelijk op het strand lopen, daar de vloed net was komen opzetten en de diepte hier niet méér bedroeg dan enkele vademen.

— Boot uitzetten ! klonk een nieuw bevel.

Er werd een boot met acht koppen bemand en te water gelaten.

Maar alle opvarenden waren het er over eens, dat men het evengoed aan boord had kunnen laten, want het was volkomen nutteloos, de vluchtelingen onder deze omstandigheden te achtervolgen.

Na ongeveer twintig minuten te hebben geroeid en overal de zee te hebben afgespeurd, moest de bootman echter bekennen, dat hij vergeefse moeite deed.

En zo gaf hij bevel om weer naar de torpedojager terug te roeien.

Dit nam nu heel wat meer tijd in beslag, want de matrozen moesten nu tegen de golfslag in roeien.

Na ongeveer vijfendertig minuten lag de sloep weer langs zij van de torpedojager.

De matrozen klommen aan dek en de boot werd opgetakeld.

De bootman liep direkt naar de kapitein toe en bracht rapport uit.

De kapitein hoorde met gefronste wenkbrauwen, de tanden in de lippen gebeten, toe en bromde woedend :

— Dat is eens, maar nooit weer. Als zij hun goud willen beschermen, dan moeten zij er de politie maar op af sturen.

Hij wendde zich tot zijn luitenant en beval :

— Full speed vooruit, mijnheer. En laat hem lopen wat hij kan. Maar eerst, laat de maroonist hier komen.

De marconist verscheen.

— Stuur dadelijk een telegram naar Boston, mijnheer, waarin moet staan, dat de politie een onderzoek moet instellen naar twee kerels, die over een kwartier of zo wel aan land zullen komen, op een paar mijlen ten zuiden van de stad, als zij er tenminste al niet lang zijn. Zeg, dat Raffles en zijn medeplichtige ontsnapt zijn en zeg voor mijn part er bij dat zij naar de duivel kunnen lopen, Raffles en zijn maat bedoel ik natuurlijk.

De marconist salueerde en trok zich terug.

Maar twee minuten later stond hij alweer voor de kapitein.

— En mijnheer, is het telegram verzonden?

— Nee, mijnheer, antwoordde de marconist. Ik kan het niet verzenden.

— U kunt niet? En waarom niet, voor de duivel?

— Omdat mijn toestel vernield is. Het zal minstens uren duren voor ik het weer in orde heb.

Toen bulderde hij:

— Opstomen. En zo vlug mogelijk.

De luitenant salueerde en riep een paar bevelen in de spreekbuis.

De schroef draaide rond, maar de torpedojager bewoog zich niet.

De luitenant verbleekte.

Schoorvoetend liep hij naar de kapitein toe, die als een tijger in zijn kooi over de commandobrug heen en weer liep.

— En mijnheer, wat wilt u? vroeg de kapitein woedend. Waarom vertrekken wij niet? Denkt u, dat ik

hier jaren wil blijven? Geloof u soms, dat ik hier mijn pensioen wil afwachten? Bent u van plan van « H.M. Schorpioen » een besjeshuis te maken? Denkt u dat mijn schip een brulboei is?

— Mijnheer... de zaak is..., stamelde de luitenant.

— Hoe is het? Bent u uw tong verloren?

— De zaak is dat wij aan de grond zitten.

En regelrecht liep de luitenant naar de kleine apoteek, om daar het nodige te gaan halen, om zijn kapitein weer geschikt voor de samenleving te maken...

Terwijl dit gebeurde, waren Raffles en Henderson al lang veilig aan land gekomen, vlak in de buurt van een vissershut, waar zij een onderkomen vonden en waar zij zich van droge kleren konden voorzien.

Een telegram in code bracht nu Brand op de hoogte van het gebeurde en een uur later waren de drie mannen weer verenigd.

Wat de duikboot betreft, zij werd inderdaad diezelfde ochtend gelicht en op staatskosten gerepareerd.

Maar Raffles en zijn beide vrienden waren in de buurt gebleven en op een donkere, stormachtige nacht wisten zij aan boord van de duikboot te sluipen, de kleine bezetting te overvallen en weer in het bezit van hun kostbare boot te komen, waarmee zij een paar dagen later de twee kisten goud gingen halen, die Henderson op die gedenkwaardige nacht over boord van de torpedojager had gegoooid.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE RODE MARKIEZIN

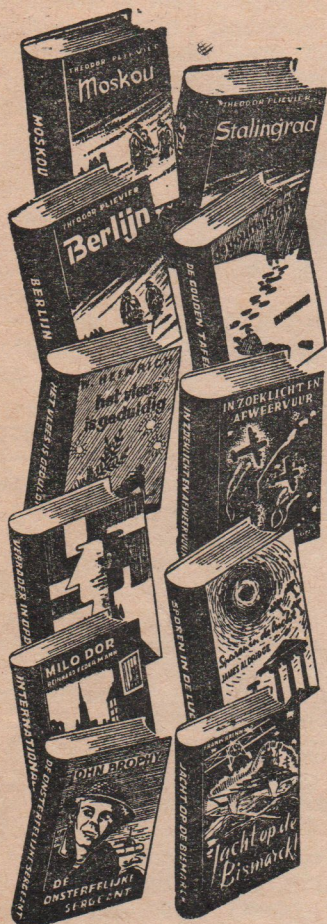
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :